

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII KADENCJA**

Warszawa, dnia 29 maja 2008 r.

Druk nr 154

**PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
sędzia Stanisław DĄBROWSKI**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Szanowny Panie Marszałku!

Stosownie do art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 100, poz. 1082 ze zm.) uprzejmie przedstawiam „Informację z działalności Krajowej Rady Sądownictwa w 2007 r.”.

Z wyrazami szacunku

(-) Stanisław Dąbrowski

**INFORMACJA
Z DZIAŁALNOŚCI KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA W 2007 ROKU.**

Warszawa, maj 2008 r.

OGÓLNA CHARAKTERYSTYKA

Krajowa Rada Sądownictwa powołana została ustawą o Krajowej Radzie Sądownictwa z dnia 20 grudnia 1989 r. (Dz.U. Nr 73, poz. 435), która to ustawa obowiązywała do 2001 r. Obecnie funkcjonowanie Krajowej Rady Sądownictwa reguluje ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. (Dz.U. Nr 100, poz. 1082 ze zm.)

Charakter ustrojowy Krajowej Rady Sądownictwa od początku budził wątpliwości w doktrynie i piśmiennictwie prawniczym. Niektórzy autorzy widzą w niej organ samorządu sędziowskiego, inni - organ administracji państwowej lub organ o charakterze mieszanym, skupiający kompetencje organu administracyjnego oraz samorządowego (konstytucyjny organ państwowy o cechach quasikorporacyjnej, publiczno-samorządowej reprezentacji środowiska sędziowskiego), jeszcze inni - najwyższy pozajudycyjny organ władzy sądowej, organ władzy sądowniczej sensu largo (metawładzy sądowniczej) albo naczelny organ państwowy powiązany swymi funkcjami z władzą sądowniczą. Spory na ten temat trwają, jakkolwiek nie powinna budzić wątpliwości teza, że Krajowa Rada Sądownictwa nie jest organem samorządowym (korporacyjnym), o czym świadczy choćby jej skład, w którym znajdują się osoby nie będące sędziami, reprezentujące władzę ustawodawczą i wykonawczą.

Znaczne wzmocnienie ustrojowej pozycji Krajowej Rady Sądownictwa nastąpiło w związku z uchwaleniem Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. Funkcja Krajowej Rady Sądownictwa – strażnika niezależności sądów i niezawisłości sędziów – została podniesiona do rangi wartości konstytucyjnej (art. 186 ust. 1). Z punktu widzenia Konstytucji, spełnianiu tej funkcji służy wyłączne prawo Rady do przedstawiania Prezydentowi RP wniosków o powołanie na stanowiska sędziowskie w sądach (art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17), jak też uprawnienie występowania do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem w sprawie zgodności z Konstytucją aktów normatywnych w zakresie, w jakim dotyczą one niezależności sądów i niezawisłości sędziów (art. 186 ust. 2). W Konstytucji unormowano także skład Rady oraz jej organy (art. 187 ust. 1 i 2) oraz zniesiono kadencyjność Rady na rzecz kadencyjności poszczególnych jej członków, pochodzących z wyboru (art. 187 ust. 3).

Artykuł 187 Konstytucji RP stanowi:

1. Krajowa Rada Sądownictwa składa się z:
 - 1) Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Ministra Sprawiedliwości, Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego i osoby powołanej przez Prezydenta Rzeczypospolitej,
 - 2) piętnastu członków wybranych spośród sędziów Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, sądów administracyjnych i sądów wojskowych,
 - 3) czterech członków wybranych przez Sejm spośród posłów oraz dwóch członków wybranych przez Senat spośród senatorów.
2. Krajowa Rada Sądownictwa wybiera spośród swoich członków przewodniczącego i dwóch wiceprzewodniczących.
3. Kadencja wybranych członków Krajowej Rady Sądownictwa trwa cztery lata.
4. Ustrój, zakres działania i tryb pracy Krajowej Rady Sądownictwa oraz sposób wyboru jej członków określa ustawa.

Dążąc do wzmocnienia pozycji Krajowej Rady Sądownictwa w ramach trójpodziału władzy, 27 lipca 2001 roku Sejm RP uchwalił nową ustawę o Krajowej Radzie Sądownictwa rozszerzając zakres jej kompetencji m.in. o współdecydowanie o budżecie wymiaru sprawiedliwości, jak również o obowiązek opracowania zbioru zasad etyki zawodowej sędziów. Na podstawie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych z dnia 27 lipca 2001 roku, Kra-

jowa Rada Sądownictwa składa Ministrowi Sprawiedliwości wniosek o opracowanie projektu planu dochodów i wydatków sądów powszechnych. Korzystanie z tego uprawnienia owocuje systematycznym wzrostem nakładów na sądownictwo powszechne. W dniu 19 lutego 2003 roku Krajowa Rada Sądownictwa uchwaliła Zbiór Zasad Etyki Zawodowej Sędziów, będąc ustawowo zobowiązana do czuwania nad jego przestrzeganiem.

Ustawa z dnia 27 lipca 2001 roku o Krajowej Radzie Sądownictwa, dostosowująca stan prawny do Konstytucji przewidywała wprowadzenie samodzielności budżetowej Rady od 1 stycznia 2004 r. Data ta została następnie ustawą z dnia 28 listopada 2003 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o prokuraturze, ustawy - Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 228, poz. 2256) zmieniona na 1 stycznia 2007 r.

Poselski projekt, który przewidywał dalsze odroczenie wprowadzenia samodzielności budżetowej Rady do 31 grudnia 2010 roku Krajowa Rada Sądownictwa zaopiniowała negatywnie - w listopadzie 2006 roku. Senat uchwałą z dnia 21 grudnia 2006 r., ustawę o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa odrzucił, stwierdzając w uzasadnieniu, że odroczenie samodzielności budżetowej Rady do 2011 r. uniemożliwi temu konstytucyjnemu organowi jego prawidłowe funkcjonowanie. Stanowiłoby to naruszenie zasady demokratycznego państwa prawa wyrażonej w art. 2 Konstytucji. Wobec braku ponownego stanowiska Sejmu, **Krajowa Rada Sądownictwa z dniem 1 stycznia 2007 r. stała się organem niezależnym finansowo, organizacyjnie i administracyjnie.** Wyodrębnienie budżetu Krajowej Rady Sądownictwa jako organu władzy sądowniczej w budżecie państwa oraz jego względna niezależność są konsekwencją ustrojowego wyodrębnienia tej władzy w systemie władz.

Na podstawie art. 14 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa Rada uchwaliła w dniu 28 grudnia 2006 r. regulamin Biura Krajowej Rady Sądownictwa określający organizację i tryb jego działania. Celem powołania Biura było stworzenie urzędu służącego pomocą Krajowej Radzie Sądownictwa przy wykonywaniu jej zadań w zakresie administracyjnym, organizacyjnym, prawnym i finansowym. Biurem kieruje i reprezentuje je na zewnątrz Szef Biura w randze podsekretarza stanu, przy pomocy 2 zastępców i dyrektorów komórek organizacyjnych.

Do najważniejszych, określonych w ustawie zadań Rady należy:

- podejmowanie uchwał w sprawach wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej aktów normatywnych w zakresie dotyczącym niezależności sądów i niezawisłości sędziów,
- rozpatrywanie i ocena kandydatur do pełnienia urzędu sędziowskiego na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, w wojewódzkich sądach administracyjnych i w sądach wojskowych,
- przedstawianie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie sędziów w Sądzie Najwyższym, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, sądach powszechnych, wojewódzkich sądach administracyjnych i w sądach wojskowych,
- rozpatrywanie wniosków o przeniesienie sędziego w stan spoczynku,
- rozpatrywanie wystąpień sędziów w stanie spoczynku o powrót na stanowisko sędziowskie,
- wybór rzecznika dyscyplinarnego sędziów sądów powszechnych,

- wyrażanie opinii w sprawie powołania i odwołania prezesa albo wiceprezesa sądu powszechnego albo sądu wojskowego,
- uchwalenie zbioru zasad etyki zawodowej sędziów i czuwanie nad ich przestrzeganiem,
- opiniowanie projektów aktów prawnych w sprawach wynagrodzeń sędziowskich oraz przedstawianie wniosków w tym zakresie,
- opiniowanie projektów aktów normatywnych dotyczących sądownictwa i sędziów.

Do dnia 9 maja 2007 roku do zadań Rady należało ponadto rozpatrywanie wniosków o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez sędziów, którzy ukończyli 65 rok życia.

Zgodnie z art. 3 znowelizowanej ustawą z dnia 16 marca 2007 roku ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa Rada może zarządzić przeprowadzenie:

- 1) wizytacji sądu albo jego jednostki organizacyjnej,
- 2) lustracji działalności sądu w określonym zakresie,
- 3) lustracji pracy sędziego, którego indywidualna sprawa podlega rozpatrzeniu przez Radę.

ZAGADNIENIA, KTÓRE RADA W SWOJEJ DZIAŁALNOŚCI W 2007 R.

UZNAŁA ZA SZCZEGÓLNIE WAŻNE:

- 1) dbałość o dobór najlepszych kandydatów na stanowiska sędziowskie oraz do powołania na wyższe stanowiska,
- 2) kryteria oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie,
- 3) udział w procesie legislacyjnym związanym z reformą sądownictwa,
- 4) wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności z Konstytucją aktów normatywnych w zakresie dotyczącym niezależności sądów i niezawisłości sędziów,
- 5) opiniowanie projektów planów finansowych przygotowanych przez dyrektorów sądów apelacyjnych oraz przedstawianie ich Ministrowi Sprawiedliwości z wnioskiem o opracowanie planu dochodów i wydatków sądów planowanych na 2008 r., a także uchwalenie projektu własnego budżetu na 2008 r.,
- 6) system wynagrodzeń sędziów jako ważna gwarancja niezawisłości sędziowskiej,
- 7) publiczne wypowiedzi polityków na temat wymiaru sprawiedliwości,
- 8) oświadczenia lustracyjne sędziów,
- 9) wzajemne relacje sądownictwa i prokuratury.

Na posiedzeniach plenarnych Krajowa Rada Sądownictwa rozpatrywała

wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, o przeniesienie sędziów w stan spoczynku, informacje i propozycje rozstrzygnięć w sprawach z zakresu odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów oraz skargi od osób prywatnych. W 2007 r. Krajowa Rada Sądownictwa obradowała na 13 posiedzeniach i podjęła 227 uchwał w sprawach osobowych i problemowych.

Wykonując ustawowe obowiązki Rada podjęła uchwały dotyczące:

- o przedstawienia Prezydentowi RP wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w stosunku do 690 osób oraz umorzenia postępowanie w tym przedmiocie wobec 37 osób,
- o odmowy objęcia wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wobec 221 osób,
- o przeniesienia sędziego w stan spoczynku w stosunku do 12 osób,
- o wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego po ukończeniu 65 roku życia wobec 15 osób. W jednym przypadku Rada odmówiła wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, a w stosunku do 13 osób umorzyła postępowanie w tym przedmiocie,
- o powrotu na poprzednio zajmowane stanowisko sędziego w stosunku do 2 osób,
- o stwierdzenia okoliczności powodujących utratę prawa do stanu spoczynku i uposażenia w stanie spoczynku wobec jednego sędziego, w związku ze złożeniem niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego.

Dane statystyczne zostały załączone do sprawozdania.

W związku z treścią pisma Zastępcy Szefa Kancelarii Prezydenta RP z dnia 13 lipca 2007 r., w którym poinformował on, iż Prezydent RP „nie skorzystał z konstytucyjnej prerogatywy w zakresie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego” 9 osób (w tym 4 asesorów) Krajowa Rada Sądownictwa zwróciła się o wydanie postanowienia w tym względzie a następnie, na podstawie art. 179 Konstytucji, ponowiła wniosek do Prezydenta RP o powołanie tych sędziów.

Nadto w Uchwale Nr 224/2007 z dnia 13 grudnia 2007 r. zwróciła się do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego o wystąpienie na podstawie art. 192 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego pomiędzy Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej a Krajową Radą Sądownictwa, powstałego na skutek nieskorzystania przez Prezydenta RP z konstytucyjnej prerogatywy w zakresie powołania na stanowisko sędziego 9 osób przedstawionych przez KRS z wnioskiem o powołanie. Istota sporu dotyczy tego, czy Prezydent RP ma prawo ponownie analizować wniosek o powołanie na urząd sędziowski, zwłaszcza w zakresie kwalifikacji kandydata, skoro czyni to Rada, zgodnie z ustawą – Prawo o ustroju sądów powszechnych i z Konstytucją.

W 2007 r., podjęciem czterech uchwał, ostatecznie zakończyły się prace nad doprecyzowaniem **kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie**. Niemal od początku funkcjonowania Rady były one zmieniane, modyfikowane i dostosowywane do aktualnych potrzeb, sygnalizowanych przez prezesów sądów.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 29 listopada 2007 r. (SK 43/2006), na skutek skargi konstytucyjnej jednego z sędziów orzekł, że wymienione kryteria powinny wynikać z przepisów ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, nie zaś z podjętej przez Radę uchwały i uznał art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa za niezgodny z art. 60

Konstytucji RP. Zatem praca wykonana przez Radę może jedynie w przyszłości zostać wykorzystana w trakcie prac nad uchwaleniem zmian ustawowych.

W uchwale Nr 184/2007 z dnia 8 listopada 2007 r. Rada postanowiła z dniem 1 stycznia 2008 r., uroczyście wyrażać podziękowanie zasłużonym sędziom odchodzącym w stan spoczynku. Zasady i szczegółowy tryb uhonorowania sędziów określono w regulaminie stanowiącym załącznik do uchwały.

W ramach **opiniowania projektów aktów normatywnych** dotyczących sądownictwa i sędziów Krajowa Rada Sądownictwa przyjęła w 2007 r.: 23 stanowiska, 32 opinie i 16 uchwał oraz przekazała je organom, które zwróciły się o ich podjęcie. Ponadto upoważnieni członkowie Rady brali udział w posiedzeniach sejmowych i senackich komisji w trakcie prac nad ustawami dotyczącymi sądów i sędziów.

Rada zajęła istotne stanowiska i wyraziła opinie do projektów ustaw dotyczących pozycji ustrojowej sądów powszechnych, instytucji asesora i Krajowej Rady Sądownictwa. Opiniowała także inne projekty, które związane były z szeroko pojętą reformą sądownictwa, i które proponowały systemowe rozwiązania.

W stanowisku z dnia 18 kwietnia 2007 r. w sprawie rządowego projektu ustawy o licencjach prawniczych Rada zdając sobie sprawę z wagi problemu zapewnienia społeczeństwu szerszego dostępu do usług prawniczych, zwłaszcza dla osób mniej zamożnych, zaprezentowała pogląd, iż proponowane w ustawie wymogi dotyczące przyznania licencji prawniczych nie dają gwarancji, że osoby posiadające takie licencje będą odpowiednio przygotowane zawodowo do świadczenia usług objętych daną licencją i nie wyrządzą szkód swoim klientom.

Dostrzeżono, że osoba z licencją prawniczą I-go stopnia, która ma ukończone studia prawnicze a nie ma żadnego doświadczenia zawodowego, będzie mogła - w przeciwieństwie np. do aplikanta radcowskiego lub adwokackiego - występować przed sądami wszystkich szczebli, w tym przed Sądem Najwyższym i Naczelnym Sądem Administracyjnym. Z tych względów, Krajowa Rada Sądownictwa krytycznie oceniła powyższe rozwiązania apelując do projektodawcy o wnikliwe przeanalizowanie rozwiązań zawartych w projekcie w kontekście orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 kwietnia 2006 r. (sygn. akt K 6/06) oraz z dnia 8 listopada 2006 r. (sygn. akt K 30/06).

W stanowisku z dnia 15 maja 2007 r. Rada zasygnalizowała nieprawidłowości w procesie legislacyjnym dotyczącym prac nad projektem ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.

Poważne zastrzeżenia budziło zgłoszenie i uchwalenie poprawek na posiedzeniu Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka w dniu 26 kwietnia 2007 r. Nowe przepisy zawarte w poprawce radykalnie zmieniły projekt ustawy. Wprowadziły do ustroju sądów powszechnych nową instytucję i szczególny tryb postępowania w przypadku rozpoznawania wniosku o uchylenie immunitetu sędziowskiego w sprawach o zbrodnie lub umyślne występkę zagrożone karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat. Rada zasygnalizowała nieprawidłowości w procesie legislacyjnym, albowiem powyższe poprawki nie były konsultowane z KRS, a tym samym doszło do naruszenia trybu wymaganego przy stanowieniu prawa przez Sejm RP. Nieskonsultowanie z Radą poprawek zgłoszonych na posiedzeniu Komisji Sejmowej w dniu 26 kwietnia 2007 r. pozbawiło Radę jej ustawowego prawa do wyrażenia opinii. Potrzebę zasięgnięcia takiej opinii potwierdził Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z dnia 24 czerwca 1998 r. (sygn. akt K 3/98).

W dniu 1 czerwca 2007 r. Krajowa Rada Sądownictwa zaopiniowała negatywnie projekty ustaw: o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.

W 2006 roku w Trybunale Konstytucyjnym zawisła sprawa dotycząca zbadania zgodności z Konstytucją instytucji asesora sądowego. Uwzględniając wagę problemu, w postanowieniu skierowanym do Sejmu Trybunał uznał za konieczne podjęcie inicjatywy ustawodawczej w kwestii unormowania systemu powoływania osób do zawodu sędziowskiego.

Z inicjatywą zmiany Konstytucji wystąpił Prezydent RP. Prezydencki projekt przewidywał zastąpienie asesorów sądowych, sędziami powoływanymi na czas oznaczony od dwóch do czterech lat. Miały to być etap pośredni między aplikacją sądową a właściwą i gwarantowaną przymiotem nieusuwalności służbą sądowniczą.

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że proponowana zmiana Konstytucji wprowadziłaby do systemu prawnego „sędziego drugiej kategorii”, przy czym osoba ta nie byłaby wyposażona w pełne gwarancje niezawisłości.

Niezależnie od krytyki tego projektu, Rada zaproponowała inne rozwiązanie, które nienaruszałoby Ustawy Zasadniczej. Według Rady, uzasadnione byłoby dokonanie zmiany w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych, polegającej na wprowadzeniu dodatkowego, pierwszego szczebla w hierarchii stanowisk sędziowskich o nazwie, przykładowo: „sędzia grodzki” lub „sędzia pokoju”. Osoba powołana przez Prezydenta RP - na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa - na czas nieokreślony do pełnienia urzędu na takim stanowisku, miałyby ograniczone kompetencje. Rozpoczynając służbę sędziowską, osoba nielegitymująca się stosownym dorobkiem w innym zawodzie prawniczym, orzekałaby w sprawach o najmniejszym ciężarze i niewielkiej wadze społecznej. Określenie w ustawie katalogu takich spraw w odniesieniu do wszystkich dziedzin prawa nie nastęczałoby trudności, a powierzenie orzekania w tak ograniczonym zakresie dawałoby możliwość sprawdzania pożądanych predyspozycji i cech charakteru przed wyposażeniem sędziego w kompetencje rozpoznawania spraw o większej wadze. Po upływie określonego czasu sędzia („grodzki”, „pokoju”) mógłby kandydować na stanowisko sędziego sądu rejonowego. W razie niepowołania na to stanowisko orzekałaby nadal w sprawach najprostszych. Opinia Rady była przedstawiona przez niektórych posłów w czasie posiedzenia Sejmu w dniu 13 czerwca 2007 r.

Wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej aktów normatywnych w zakresie dotyczącym niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

Uwagi zgłaszane przez Krajową Radę Sądownictwa do projektów ustaw – Prawo o ustroju sądów powszechnych i o Krajowej Radzie Sądownictwa nie zostały uwzględnione przez projektodawców, stąd powstała konieczność złożenia wniosków do Trybunału Konstytucyjnego.

W 2007 r. Rada pięciokrotnie podejmowała uchwały w sprawie wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego.

- Uchwała Nr 25/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 kwietnia 2007 r.

dotyczyła wystąpienia z wnioskiem w sprawie zgodności z Konstytucją przepisu zakazującego łączenia członkostwa w Radzie z pełnieniem funkcji prezesa lub wiceprezesa sądu (art. 25a u.s.p. w brzmieniu nadanym przez art. 2 pkt 1 i art. 5 i 6 ustawy z dnia 16 marca 2007 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 73, poz. 484);

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 18 lipca 2007 r. (K 25/07) uwzględnił wniosek Krajowej Rady Sądownictwa i stwierdził, iż znowelizowane przepisy są niezgodne z Konstytucją.

- Uchwała Nr 25a/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 kwietnia 2007 r.

dotyczyła wystąpienia z wnioskiem w sprawie zgodności z Konstytucją art. 2a, art. 3 ust. 4, art. 4 ust. 2, art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa; tj. przepisów dotyczących m.in.:

- inspirowania i wspierania działań mających na celu ujednoczenie wykładni prawa w orzecznictwie sądów,
- wizytacji sądu lub jego jednostki organizacyjnej, lustracji działalności sądu w określonym zakresie lub lustracji pracy sędziego, którego indywidualna sprawa podlega rozpatrzeniu przez Radę na wniosek Ministra Sprawiedliwości, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego,
- uczestnictwa w posiedzeniu plenarnym Rady, w razie nieobecności Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego lub Ministra Sprawiedliwości ich upoważnionego przedstawiciela z możliwością wyrażenia stanowiska w każdej sprawie, jednakże bez prawa głosu,
- podejmowania uchwał Rady bezwzględną większością głosów, w głosowaniu jawnym i wyłączenia możliwości przeprowadzenia głosowania tajnego.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku ogłoszonym w dniu 16 kwietnia 2008 r. (sygn. K 40/07) orzekł, że:

1. art. 2a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa jest niezgodny z art. 2, art. 178 ust. 1, art. 183 ust. 1, art. 186 ust. 1 i art. 187 ust. 4 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 186 ust. 2 Konstytucji.
2. art. 3 ust. 4 powyższej ustawy jest zgodny z art. 187 ust. 1 i 4 Konstytucji.
3. art. 4 ust. 2 powyższej ustawy, w części obejmującej zwrot "przedstawiciel może wyrażać stanowisko w każdej sprawie" jest niezgodny z art. 2 i art. 187 ust. 1 i 4 Konstytucji.
4. art. 12 ust. 4 powyższej ustawy, w części obejmującej zwrot "w głosowaniu jawnym", jest niezgodny z art. 2 i art. 186 ust. 1 Konstytucji.

- Uchwała Nr 139/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lipca 2007 r.

dotyczyła wystąpienia z wnioskiem w sprawie zgodności z Konstytucją art. 40 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych; tj. przepisów dotyczących:

- nadzoru nad działalnością sądów powszechnych,
- zobowiązania sądów apelacyjnych i okręgowych – jako sądów odwoławczych, w razie stwierdzenia przy rozpoznawaniu sprawy oczywistej obrazy przepisów do wytknięcia uchybienia właściwemu sądowi.

Trybunał Konstytucyjny, jak dotąd, nie wyznaczył terminu rozpoznania sprawy.

- Uchwała Nr 142/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lipca 2007 r.

dotyczyła wystąpienia z wnioskiem w sprawie zgodności z Konstytucją art. 9, art. 22 § 6, art. 37 § 2, 3 i 4, art. 56 § 2, art. 77 § 1, 2, 2 a, 3, 3 a, 7 a i 7 b, art. 80 § 2 f, 2g, 2h, art. 80 a, art. 80 b, art. 80 c, art. 80 d, art. 110 § 2, art. 130 § 1, 2 i 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych – tj. przepisów dotyczących:

- powierzenia Ministrowi Sprawiedliwości „zwierzchniego nadzoru nad działalnością administracyjną sądów”,
- regulacji zagadnienia pełnienia funkcji prezesa sądu, w razie, gdy prezes nie został powołany,
- uprawnień Ministra Sprawiedliwości do uchylania zarządzeń administracyjnych niezgodnych z prawem,
- zmian w zakresie sprawowania wymiaru sprawiedliwości, jako podstawowego zadania sądów powszechnych, zgodnie z przepisami ustaw procesowych normującymi właściwość rzeczową i miejscową,
- zmian w zakresie sprawowania władzy sądowniczej przez sędziego zgodnie z wyznaczonym miejscem służbowym (konkretny sąd),
- uprawnień Ministra Sprawiedliwości do natychmiastowego odsunięcia sędziego od wykonywania czynności służbowych.

Trybunał Konstytucyjny, jak dotąd, nie wyznaczył terminu rozpoznania sprawy.

- Uchwała Nr 153/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2007 r.

dotyczyła wystąpienia z wnioskiem w sprawie zgodności z Konstytucją art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, tj:

- określenia przez Prezydenta RP, w drodze rozporządzenia szczegółowego trybu działania Rady i postępowania przed Radą.

Trybunał Konstytucyjny, jak dotąd, nie wyznaczył terminu rozpoznania sprawy.

Nowe zadania Krajowej Rady Sądownictwa, wprowadzone nowelizacją ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa z dnia 16 marca 2007 r. (Dz. U. Nr 73, poz. 848).

- Nowo wprowadzone przepisy przewidywały, że do zadań Rady należałoby także inspirowanie i wspieranie działań mających na celu ujednolicanie wykładni prawa w orzecznictwie sądów. Realizacja tego zadania miała być przedmiotem corocznych informacji składanych przez Radę Sejmowi.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa działania na rzecz ujednolicania wykładni prawa w orzecznictwie sądów wykraczają poza art. 186 ust. 1 Konstytucji RP, stanowiący, iż podstawowym zadaniem Rady, jest stanie na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Działania takie mieszczą się niewątpliwie w zakresie nadzoru judykacyjnego sprawowanego przez Sąd Najwyższy i Naczelny Sąd Administracyjny i tylko te Sądy są wyposażone w odpowiednie środki judykacyjne do realizacji tego uprawnienia. Krajowa Rada Sądownictwa nie ma natomiast żadnych instrumentów prawnych do podjęcia i wykonania tego zadania. Rada zwróciła także uwagę, że nowo wprowadzony art. 2a ust. 1 ustawy zawie-

ra niedookreślony zwrot „inspirowanie i wspieranie działań...”. Wynikająca z niego niedookreśloność kompetencji konstytucyjnego organu, którym jest Krajowa Rada Sądownictwa narusza zasadę demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji), gdyż może prowadzić do kolizji z kompetencjami innych organów konstytucyjnych (Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego). Ponadto brak skonkretyzowania działań Rady w sferze, która może kolidować z wartościami konstytucyjnymi (niezależnością sądów i niezawisłością sędziów), których strażnikiem jest Rada, narusza zasadę poprawnej legislacji, także wynikającą z art. 2 Konstytucji.

Krajowa Rada Sądownictwa jest zdania, iż nie można stanowić przepisów, które mogłyby prowadzić do powstawania kolizji w systemie wykładni prawa. Godziłoby to w zasadę demokratycznego państwa prawnego, wynikającą z art. 2 Ustawy Zasadniczej. W związku z tym, iż nałożony na Radę obowiązek inspirowania i wspierania działań mających na celu ujednoczenie wykładni prawa w orzecznictwie sądów narusza konstytucyjne zasady demokratycznego państwa prawnego i zasady poprawnej legislacji, a także godzi w niezawisłość sędziów - Rada skierowała wniosek do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie konstytucyjności tego przepisu.

- Kolejnym przepisem wprowadzonym nowelizacją ustawy z dnia 16 marca 2007 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, co do którego Rada powzięła wątpliwości natury konstytucyjnej i objęła wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego, jest przyznanie Ministrowi Sprawiedliwości, Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego i Prezesowi Naczelnego Sądu Administracyjnego kompetencji do wnioskowania o przeprowadzenie wizytacji sądu lub jego jednostki organizacyjnej, lustracji działalności sądu w określonym zakresie oraz lustracji pracy sędziego, którego indywidualna sprawa podlega rozpatrzeniu przez Radę (art. 1 pkt 3 ustawy).

Poprzednio obowiązujące rozwiązania zawarte w art. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa pozwalały na zarządzenie wizytacji bądź lustracji z własnej inicjatywy Rady, a zwłaszcza lustracji pracy sędziego, którego indywidualna sprawa była przedmiotem obrad tego organu. Dotychczasowe rozwiązanie było wystarczające do prawidłowego wypełniania zarówno konstytucyjnych jak i ustawowych zadań Rady.

Konstytucja, co wynika z art. 187 ust. 1, nie różnicuje uprawnień członków Krajowej Rady Sądownictwa i nie wyposaża członków wymienionych w pkt. 1 tego przepisu, wchodzących w skład Rady z racji sprawowanego urzędu w dodatkowe uprawnienia w porównaniu z członkami Rady pochodzącymi z wyboru lub powołania. Ustawodawca zwykły nie został w art. 187 ust. 4 Konstytucji upoważniony do zróżnicowania statusu członków Krajowej Rady Sądownictwa. Takie zróżnicowanie, jak wprowadzone w kwestionowanym przepisie ustawy, nie mieści się ani w ustroju, ani w zakresie działania, ani też w sposobie wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa.

- Rada zdecydowała o zaskarżeniu do Trybunału Konstytucyjnego także przepisu art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 4 ustawy nowelizującej z dnia 16 marca 2007 r. Przepis ten zakłada, że w przypadku, gdy Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego albo Minister Sprawiedliwości nie mogą uczestniczyć w posiedzeniu Rady, w posiedzeniu tym biorą udział ich upoważnieni przedstawiciele, którzy mogą wyrażać stanowisko w każdej sprawie, jednakże nie mogą uczestniczyć w głosowaniu.

Skład Krajowej Rady Sądownictwa został określony w art. 187 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej a zatem stanowi materię konstytucyjną. Każdy członek Krajowej Rady Sądownictwa ma prawo i obowiązek uczestniczyć w realizacji jej zadań, także poprzez udział w jej posiedzeniach i wyrażanie stanowiska w każdej sprawie. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej nie przewiduje w składzie Rady upoważnionych przedstawicieli ani innych zastępców członków Rady. Przyjęte rozwiązanie narusza także art. 187 ust. 4 Konstytucji. W przepisie tym jest mowa o ustawowym określeniu ustroju, zakresu działania i trybu pracy Rady oraz sposobu wyboru jej członków. Potwierdza to, że ustawa ma określać te kwestie w odniesieniu do składu wynikającego z art. 187 ust. 1 Konstytucji.

Krajowa Rada Sądownictwa wyraziła przekonanie, że Konstytucja w art. 187 ust. 1 i 4 zawiera jedyną przesłankę różnicującą członków Rady, polegającą na sposobie powstania członkostwa w Radzie. Prowadzi to do wniosku, że niedopuszczalne jest wprowadzanie innych przesłanek różnicujących w drodze ustawy. Udział upoważnionych przedstawicieli trzech członków Rady w posiedzeniach tego organu, którego uchwały podejmowane będą zgodnie z nowowprowadzonym art. 12 ust. 4 ustawy wyłącznie w głosowaniu jawnym, sprzeczaliby się do czuwania nad przebiegiem głosowań i mógłby wypaczać ich wyniki. Godziłoby to w zasadę demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji).

Przytoczony wyżej art. 12 ust. 4 wyłączający możliwość przeprowadzenia w Radzie głosowania tajnego byłby – w opinii Rady - niezgodny z art. 2 i art. 186 ust. 1 Konstytucji. Wprowadzoną zmianę uzasadniono tezą, że zasada jawności jest gwarancją przejrzystości działania w zakresie rozstrzygania o konkurencyjnych kandydatach i jest ona niezbędnym uzupełnieniem takich decyzji. Powyższe względy nie mogą jednak ograniczać Krajowej Rady Sądownictwa w realizacji jej konstytucyjnych zadań, określonych w art. 186 ust. 1 Konstytucji. Wyrażając swoje stanowisko w poddanych głosowaniu kwestiach członek Rady powinien kierować się wyłącznie przekonaniem o jego słuszności. Nie może pozostawać pod presją, że określony sposób głosowania wpłynie na jego osobistą sytuację, np. na możliwość awansu czy reakcję środowiska zawodowego lub – w przypadku parlamentarzystów – także partyjnego. Taką swobodę wypowiedzi w kontrowersyjnych sytuacjach zapewnia wyłącznie głosowanie tajne. W szczególności jest to istotne z uwagi na udział w Radzie organów i osób wymienionych w art. 187 ust. 1 pkt 1 Konstytucji.

Kilkunastoletnie już doświadczenie, wynikające z podjętych przez Krajową Radę Sądownictwa uchwał, potwierdza w pełni słuszność tej tezy. W ocenie Rady zmiana art. 12 ust. 4 cytowanej ustawy nie miała na celu poprawy jakości pracy tego organu lecz stworzenie sytuacji, w której na wynik głosowania będą wywierały wpływ inne, niż merytoryczne, okoliczności. Stanowiłoby to istotne ograniczenie niezależności Krajowej Rady Sądownictwa niezbędnej dla prawidłowego wykonywania jej konstytucyjnych obowiązków. Co ciekawe, że nowelizując tą samą ustawą, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) ustawodawca nie widział potrzeby zmiany zasady tajności głosowania w sprawach osobowych przy podejmowaniu uchwał przez zgromadzenia ogólne sędziów apelacji i okręgu (art. 33 § 5 art. 35 § 7).

Pogorszenie warunków podejmowania przez Krajową Radę Sądownictwa obiektywnych decyzji, w szczególności w sprawach personalnych należących do podstawowych zadań tego organu i mających wpływ na strzeżenie niezależności sądów i niezawisłości sędziów, godziłoby w zasadę demokratycznego państwa prawnego, wynikającą z art. 2 Konstytucji.

Wniosek Krajowej Rady Sądownictwa o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją omówionych wyżej przepisów ustawy z dnia 16 marca 2007 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw Trybunał Konstytucyjny rozpoznał w pełnym składzie w dniu 2 kwietnia 2008 r. zaś w dniu 16 kwietnia 2008 roku ogłosił wyrok, w którym stwierdził niezgodność z Konstytucją zakwestionowanych przez Radę przepisów, za wyjątkiem art. 3 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku o Krajowej Radzie Sądownictwa

(wyrok ten wydany w sprawie o sygn. akt K 40/07 ogłoszony został w Dzienniku Ustaw z 29 kwietnia 2008 roku Nr 72, poz. 427).

Trybunał uznał, że wniosek, o którym mowa w zakwestionowanym przepisie art. 3 ust. 4 znowelizowanej ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku o Krajowej Radzie Sądownictwa dotyczy wizytacji sądu lub jego jednostki organizacyjnej, lustracji działalności sądu w określonym zakresie oraz lustracji pracy sędziego, którego indywidualna sprawa podlega rozpatrzeniu przez Radę. Uznanie za zgodny z Konstytucją tegoż przepisu opiera się na spostrzeżeniu, że z jego treści wynika, że wniosek Ministra Sprawiedliwości, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego lub Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego nie jest dla Krajowej Rady Sądownictwa wiążący, a zatem nie stawia w lepszej sytuacji wymienionych w nim członków Rady w stosunku do pozostałych. Przepis ten nie różnicuje więc statusu członków Krajowej Rady Sądownictwa.

Na podstawie art. 178 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.) Krajowa Rada Sądownictwa przedstawia Ministrowi Sprawiedliwości wniosek **o opracowanie projektu planu dochodów i wydatków sądów powszechnych – zgłaszając swoje uwagi i zastrzeżenia.**

W uchwale Nr 136/2007 z dnia 18 lipca 2007 r. Rada zgłosiła m. in. następujące uwagi i zastrzeżenia do projektu budżetu na rok 2008.

Za podstawowe cele KRS uznała:

- kontynuowanie tendencji w zakresie zwiększania obsady etatowych referendarzy i asystentów sędziów, jako wysoko wykwalifikowanego korpusu wspomagającego pracę sędziów;
- zwiększenie obsady pracowników administracyjnych w celu prawidłowej obsługi zespołów orzeczniczych, a także dla zaspokojenia potrzeb kadrowych związanych z informatyzacją sądów oraz zapewnieniem prawidłowej obsługi finansowej sądów;
- zapewnienie sądom właściwej liczby etatów pracowników obsługi, a zwłaszcza archiwistów i woźnych;
- kontynuowanie szkoleń sędziów, głównie w zakresie praktycznego stosowania norm prawa unijnego, z jednoczesną decentralizacją środków przeznaczonych na ten cel;
- zracjonalizowanie szkoleń kadry urzędniczej w celu podniesienia jej kwalifikacji adekwatnie do potrzeb i wymagań współczesnego sądownictwa (w związku z informatyzacją sądów);
- zapewnienie zgodności używanych i wdrażanych urządzeń ewidencyjnych w formie elektronicznej dla zapewnienia jednolitości tych systemów na terenie całego kraju oraz kontynuację procesu zmierzającego do odstępowania od tradycyjnych (papierowych) form biurowości;
- utrzymanie odpowiedniego poziomu nakładów na wydatki majątkowe i inwestycje przy jednoczesnym uproszczeniu procedur ich realizacji.

Rada w swojej działalności bardzo dużo uwagi poświęciła problematyce wynagrodzeń sędziów jako ważnej gwarancji niezawisłości sędziowskiej. Mimo poprawy płac w sferze budżetowej o 15% w 2007 r. sędziowie nie uzyskali podwyżek wynagrodzenia i zaczęli odchodzić z sądów do innych zawodów prawniczych. Głównym powodem były zbyt niskie wynagrodzenia, odbiegające w sposób znaczący od wynagrodzeń osób wykonujących inne zawody prawnicze i uposażeń sędziów państw unijnych.

Uchwałą Nr 37/2007 z dnia 16 maja 2007 r. Krajowa Rada Sądownictwa wystąpiła do Prezydenta RP o zmianę rozporządzenia dotyczącego wynagrodzeń sędziów sądów powszechnych. Rada zwróciła w niej uwagę na fakt, iż kolejny rok bez podwyższenia wynagrodzeń, przy utrzymującej się dysproporcji zarobków sędziów w porównaniu do zarobków przedstawicieli innych zawodów prawniczych, pogłębia poczucie braku satysfakcji sędziów z wykonywanej odpowiedzialnej służby państwowej. Skutkiem tego było między innymi odejście ze służby w ciągu ostatniego roku około 100 sędziów, asesorów i referendarzy (stanowiska sędziego zrzekło się w 2006 r. – 28 osób; w 2007 r. – 51 osób).

Krajowa Rada Sądownictwa po raz kolejny zaapelowała do organów państwa odpowiedzialnych za kształtowanie systemu wynagrodzeń sędziowskich o takie ich stanowienie, by realnie odpowiadały normie konstytucyjnej. W dniu 11 października 2007 r. przypomniała, stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 4 października 2000 r. (sygn. P 8/00) określające, że „odpowiedniość wynagrodzenia sędziego ma nie tylko aspekt ilościowy, wyrażony w określonych stawkach pieniężnych, lecz także aspekt jakościowy, wyrażający się w rozwiązaniach podkreślających szacunek dla urzędu sędziego, stabilizację jego sprawowania i niezawisłość sędziowską”. Krajowa Rada Sądownictwa odnośząc tę ocenę do obecnych realiów stwierdziła, że w obu wskazanych wyżej aspektach doszło do niepokojącego zachwiania proporcji pomiędzy rzeczywistym wynagrodzeniem sędziów a stale rosnącym zakresem ich obowiązków i godnością sprawowanego urzędu.

Rada przedstawiła również swoje spostrzeżenia w zakresie odpowiedniego poziomu wydatków budżetowych na potrzeby sądów powszechnych w uchwale z dnia 13 grudnia 2007 r. (Nr 225/2007).

Dostrzegając konieczność ograniczenia wydatków w budżecie Państwa Rada uznała, że prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości musi być związane ze stosownym wzrostem nakładów na inwestycje i informatyzację. Określając nakłady w tej dziedzinie za zadowalające dostrzegła, że budżet sądów powszechnych w ostatnich latach nie przewidywał żadnego wzrostu w zakresie wynagrodzeń sędziowskich. Spowodowało to realne obniżenie statusu finansowego sędziów i doprowadziło szczególnie w ostatnim okresie do rezygnacji wielu sędziów z pełnienia urzędu. Krajowa Rada Sądownictwa popierając projekt budżetu sądów powszechnych na 2008 r. zaapelowała o podjęcie działań systemowych zmierzających do tego, aby wynagrodzenia sędziowskie odpowiadały normie konstytucyjnej.

W swoich wystąpieniach członkowie Krajowej Rady Sądownictwa powołując się na niezadowolenie środowiska, podnosili kwestie związane z koniecznością zmiany wynagrodzeń sędziowskich przypominając, że były one niezmiennie od 3 lat. Podkreślali też nakładanie na sędziów coraz większych obowiązków związanych z koniecznością pozostawania w gotowości do świadczenia pracy poza godzinami urzędowania sądów, także w nocy oraz w dni wolne od pracy, w tym niedziele i święta.

Inne ważne zagadnienie to publiczne wypowiedzi polityków na temat wymiaru sprawiedliwości.

W stanowisku z dnia 8 listopada 2007 r. Krajowa Rada Sądownictwa odniosła się z niepokojem do wypowiedzi Premiera RP w przedmiocie zatrzymania i przymusowego doprowadzenia do sądu redaktorów „Gazety Polskiej” w związku z prowadzoną przeciwko nim sprawą karną. Rada uznała, że wypowiedź Prezesa Rady Ministrów godziła bezpodstawnie w dobre imię sędziów i podważała wiarygodność wymiaru sprawiedliwości poprzez sugestię koniunkturalnego orzekania w okresie wyborów parlamentarnych. W tym stanowisku Rada zaapelowała także do dziennikarzy i wydawców o pełne, rzetelne i prawdziwe przedstawianie poglądów i komentarzy, zgodnie z Prawem prasowym, tak aby nie wprowadzały one w błąd społeczeństwa. Podobna sytuacja miała miejsce na początku 2006 r. kiedy Rada wyraziła oburzenie w związku z wypowiedziami Ministra Sprawiedliwości i innych członków

rządu odnoszącymi się do rozstrzygnięcia sądu w głośnej sprawie dotyczącej zawalenia się hali targowej w Chorzowie.

Ustawa z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 -1990 oraz treści tych dokumentów nałożyła na Krajową Radę Sądownictwa obowiązek powiadomienia w terminie 1 miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy, sędziów i asesorów pełniących czynności sędziowskie w sądach powszechnych, wojskowych i administracyjnych o **konieczności złożenia oświadczenia lustracyjnego** o pracy, służbie lub współpracy z organami bezpieczeństwa państwa w latach 1944–90 oraz przyjmowania tych oświadczeń, a następnie ich niezwłocznego przekazywania do Biura Lustracyjnego Instytutu Pamięci Narodowej. Obowiązek złożenia oświadczenia lustracyjnego dotyczył osób pełniących funkcje publiczne (w tym sędziów) urodzonych przed 1 sierpnia 1972 r. oraz osób, które kandydowały do objęcia funkcji publicznej. Wydział Organizacyjny i Kadr Biura KRS powiadomił, odebrał, zarejestrował i przekazał do IPN oświadczenia lustracyjne od około 7.500 osób.

W konsekwencji zakwestionowania przez Trybunał Konstytucyjny (wyrok z dnia 11 maja 2007 r., sygn. 2 K/07) znacznej części przepisów ustawy lustracyjnej, w szczególności treści wzoru oświadczenia lustracyjnego, nastąpiła nowelizacja ustawy lustracyjnej (ustawą z dnia 7 września 2007 r.), która wprowadziła, od dnia 14 września 2007 r., obowiązek ponownego powiadamiania przez Krajową Radę Sądownictwa sędziów o obowiązku składania oświadczeń lustracyjnych według nowego wzoru, odbioru tych oświadczeń i przekazania ich do Instytutu Pamięci Narodowej.

W dniu 12 stycznia 2007 r. Rada zajęła ważne stanowisko w przedmiocie **wzajemnych relacji sądownictwa i prokuratury**. Było ono reakcją Rady na pojawiające się w mediach wypowiedzi, zajmujących wysokie stanowiska, prokuratorów w kwestii prezentowania poglądów o konkretnych orzeczeniach sądów i to na etapie, gdy wyroki czy postanowienia (głównie w przedmiocie tymczasowego aresztowania) były jeszcze nieprawomocne. Prokuratorzy wygłaszali także negatywne oceny o poszczególnych sądach i sędziach na podstawie informacji uzyskiwanych od osób oskarżonych lub skazanych. Rada uznała, że właśnie w tej kwestii rozważa i ostrożność przy ferowaniu opinii o domniemanych czy rzeczywistych nieprawidłowościach bądź patologiach jest szczególnie wskazana. Takie zachowania – w ocenie Rady – mogą powodować obniżenie autorytetu wymiaru sprawiedliwości, a przecież zarówno sędziowie jak i prokuratorzy są szczególnie narażeni na ataki i pomówienia płynące ze środowisk przestępczych.

Na posiedzeniu w dniu 8 lutego 2007 r. Rada zajęła stanowisko w sprawie pisma Prokuratora Okręgowego w Krakowie z dnia 26 stycznia 2007 r., skierowanego do Prezesa Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie, a dotyczącego rozstrzygnięcia wydanego przez sąd, w konkretnej sprawie. Członkowie Rady, z niepokojem przyjęli wiadomość, że polemika z prawomocnym orzeczeniem sądu przez prokuraturę wykracza daleko poza dozwoloną krytykę konkretnego orzeczenia i jest w istocie próbą nakłonienia prezesa sądu do wkroczenia w ramach działań nadzorczych w tę dziedzinę stosowania prawa, która jest konstytucyjnie zastrzeżona dla niezależnych sądów i niezawisłych sędziów. Uznano też, że pismo prokuratora jest próbą wywarcia nacisku na sąd środkami nieprzewidzianymi w Kodeksie postępowania karnego, w celu uzyskania orzeczenia zgodnego z oczekiwaniami oskarżyciela.

Krajowa Rada Sądownictwa wyraziła kategoryczny sprzeciw wobec tego rodzaju działań Prokuratury.

Z innych, nie mniej ważnych działań Rady należy wymienić spotkania:

- Krajowej Rady Sądownictwa z przedstawicielami Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia”, które odbyło się w dniu 3 października 2007 r. Spotkanie miało na celu wypracowanie zasad oraz metod współpracy pomiędzy obydwojma podmiotami.

W toku dyskusji podniesiono szereg problemów, z jakimi boryka się obecnie sądownictwo. W szczególności wskazano na niebezpieczeństwo płynące z próby podporządkowania sądów władzy wykonawczej (zmiana ustaw: o Krajowej Radzie Sądownictwa i Prawo o ustroju sądów powszechnych). Podniesiono również kwestie wadliwego prawa oraz braku środków materialnych do prawidłowego wykonywania zadań. W ramach tego ostatniego zagadnienia dyskutanci wskazali na potrzebę podwyższenia i zmiany zasad ustalania wynagrodzeń sędziowskich, których obecnie trudno uznać za „godne wynagrodzenie”.

Dyskusja objęła także problem, jaki ujawnił się w związku z pismem Zastępcy Szefa Kancelarii Prezydenta RP informującego o nieskorzystaniu z przysługujących Prezydentowi RP prerogatyw do powołania przedstawionych przez Krajową Radę Sądownictwa osób na stanowiska sędziowskie.

Podczas spotkania podniesiono także, że w mediach przedstawiany jest często zafałszowany obraz pracy sędziów i sądów, zaś niechęć władzy wykonawczej do władzy sądowniczej powoduje, że głos środowisk sędziowskich de facto staje się niesłyszalny.

- Krajowej Rady Sądownictwa z Prezesem Trybunału Konstytucyjnego Jerzym Stępnem i sędzią Sądu Najwyższego w stanie spoczynku Józefem Musiołem, na posiedzeniu w dniu 6 listopada 2007 roku, na temat modelu postępowania przygotowawczego w polskim systemie prawnym.

W trakcie dyskusji podkreślano, iż błędem było połączenie funkcji Ministra Sprawiedliwości z funkcją Prokuratora Generalnego. Połączenie tych funkcji spowodowało, iż zmiany w prokuraturze, na stanowiskach prokuratorów apelacyjnych i okręgowych, następują każdorazowo ze zmianą rządu – a ostatnio następowały nawet na stanowiskach prokuratorów rejonowych. Fakt hierarchizacji i podrzędności prokuratorów wobec bezpośrednich przełożonych oraz Ministra Sprawiedliwości jako Prokuratora Generalnego (art. 8 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze: Dz.U. z 2002 r. Nr 21, poz. 206) może ograniczać swobodę działalności prokuratorów i rodzić wątpliwości co do ich niezależności.

Uczestnicy dyskusji wskazali, że w takiej sytuacji, obowiązujące przepisy dotyczące postępowania przygotowawczego, w niewystarczającym stopniu zabezpieczają ochronę praw obywatelskich podmiotów, będących przedmiotem takiego postępowania. Wprawdzie sąd w postępowaniu przygotowawczym ma dość szerokie uprawnienia, to jednak nie są one wystarczające dla zabezpieczenia właściwej ochrony praw obywatelskich.

Taki stan, w ocenie wszystkich biorących udział w dyskusji, daje podstawę do sformułowania wniosku o konieczności poszerzenia kompetencji sądu, przez przywrócenie instytucji sędziego śledczego. W Europie instytucja ta funkcjonuje np. w Niemczech i we Francji.

Instytucja sędziego śledczego została wprowadzona do polskiego systemu prawnego przez Kodeks postępowania karnego z 1928 roku, natomiast od 1948 roku zadania sędziego śledczego przejął prokurator, który prowadził postępowanie przygotowawcze i sporządzał akt oskarżenia; również decyzje o tymczasowym aresztowaniu pozostawiono wówczas w jego kompetencjach.

Zabierający głos w dyskusji podkreślali, że kwestia właściwego modelu postępowania przygotowawczego była przedmiotem rozważań wielu gremiów sędziowskich, które wskazywały, że za przywróceniem instytucji sędziego śledczego (niezależnego i niezawisłego organu) przemawiają następujące argumenty: upolitycznienie prokuratury, niemożność zapozna-

nia się, w ciągu 24 godzin z często obszernym i nieuporządkowanym materiałem dowodowym zebrany w toku postępowania przygotowawczego przez sąd orzekający o tymczasowym aresztowaniu i ukierunkowanie w związku tym sądu na przywołane przez „upolitycznioną prokuraturę” dowody, co w konsekwencji mogło i może prowadzić do ograniczenia swobód i wolności obywatelskich.

Do rozważenia pozostawałaby kwestia, kto miałby zostać sędzią śledczym oraz jaki byłby zakres jego kompetencji. W ocenie dyskutantów, sędzia śledczy nie powinien zastępować sądu orzekającego w przedmiocie przeszukania, zatrzymania, czy też tymczasowego aresztowania. Prezes Trybunału Konstytucyjnego podkreślił, że najwyższy czas rozpocząć debatę na temat kształtu wymiaru sprawiedliwości, w tym również na temat instytucji sędziego śledczego. Krajowa Rada Sądownictwa, widząc również taką konieczność, powołała zespół dla przygotowania i podjęcia uchwały w tej materii.

Na podstawie § 6 rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 22 grudnia 2001 r. (następnie z dnia 13 listopada 2007 r.) w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą, Rada powołała stałe i problemowe komisje KRS (skład komisji w załączeniu) mając na względzie potrzebę zapewnienia efektywnego i sprawnego wykonywania przez Radę zadań przewidzianych w ustawach.

KOMISJA DO SPRAW ODPOWIEDZIALNOŚCI DYSCYPLINARNEJ SĘDZIÓW rozpoznaje sprawy z zakresu odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów uregulowane przepisami ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (usp).

Zgodnie z art. 107 § 1 usp sędzia odpowiada dyscyplinarnie za przewinienia służbowe, w tym za oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa i uchybienia godności urzędu (przewinienia dyscyplinarne). Uchybienie godności urzędu to wszelkie inne zachowania sędziego (nieetyczne, niemoralne, gorszące) w służbie i poza służbą – także w życiu prywatnym, które przynoszą ujmę stanowisku sędziego. Również sędzia w stanie spoczynku odpowiada dyscyplinarnie za uchybienie godności urzędu sędziego w okresie pełnienia służby oraz za uchybienie godności sędziego po przejściu w stan spoczynku (art. 104 § 2 usp).

Sędzia może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej po wydaniu zezwolenia przez właściwy sąd dyscyplinarny (art. 80 § 1 usp). Natomiast za wykroczenia sędzia odpowiada wyłącznie dyscyplinarnie (art. 81 usp).

Rada zgodnie z art. 121 usp ma prawo składać do Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego odwołania od wydanych w pierwszej instancji wyroków sądu dyscyplinarnego oraz postanowień i zarządzeń zamykających drogę do wydania wyroku. Ponadto, zgodnie z art. 114 usp, ma możliwość występowania do Rzecznika Dyscyplinarnego z żądaniem podjęcia wobec sędziego czynności dyscyplinarnych, a w wypadku odmowy, ma prawo zaskarżyć takie postanowienie do sądu dyscyplinarnego. Rada może również występować o wznowienie postępowania dyscyplinarnego na podstawie art. 125 usp, a art. 75 ustawy umożliwia Radzie wystąpienie do Sądu Dyscyplinarnego z wnioskiem o przeniesienie sędziego na inne miejsce służbowe bez jego zgody, gdy wymaga tego wzgląd na powagę stanowiska.

Do Krajowej Rady Sądownictwa wpłynęły w 2007 r. materiały z zakresu odpowiedzialności dyscyplinarnej dotyczące 140 sędziów (w przypadku 15 sędziów toczyło się więcej niż jedno postępowanie). Były to nieprawomocne i prawomocne wyroki Sądów Dyscyplinarnych pierwszej i drugiej instancji, odwołania od wyroków składane przez strony, postanowienia sądów dyscyplinarnych, uchwały w przedmiocie zwrócenia sędziemu uwagi na

piśmie przez Prezesa Sądu (art. 37 § 4 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych) w razie stwierdzenia uchybienia w zakresie sprawności postępowania sądowego oraz uchwały dotyczące uchylenia immunitetu sędziowskiego.

Najczęściej popełnianymi przewinieniami służbowymi przez sędziów były: nieterminowość sporządzania uzasadnień orzeczeń, rażące naruszenia prawa materialnego, rażące naruszenia prawa procesowego, zagubienie akt, odmowa wykonania odezwy, odmowa ujawnienia w oświadczeniu majątkowym zasobów finansowych, niezłożenie oświadczenia majątkowego w terminie, podejmowanie dodatkowego zatrudnienia bez zgody właściwego prezesa, przeróbki orzeczeń po ich ogłoszeniu.

Uchybienia godności urzędu polegały m.in. na: aroganckim zachowaniu podczas przesłuchania świadka, niewłaściwym zachowaniu wobec innych sędziów (w sekretariacie sądu), podjęciu czynności zawodowych w stanie nietrzeźwości (odosobnione przypadki), powoływaniu się na pełniony urząd sędziego przy załatwianiu prywatnych spraw (posłużenie się pieczęcią sądu przy zgłoszeniu reklamacji kupionej odzieży oraz reklamacji usługi turystycznej).

Członkowie komisji zapoznają się ze sprawami i przygotowują propozycje rozstrzygnięć, które następnie przedstawiane są na posiedzeniu Rady – celem podjęcia decyzji. Wyroki sądów dyscyplinarnych I instancji, Rada rozpatrywała pod kątem współmierności orzeczonych kar dyscyplinarnych do przypisanych przewinień dyscyplinarnych i celowości ich zaskarżenia.

W 2007 r. Rada podjęła:

- **9** uchwał o wniesieniu odwołań od wyroków Sądów Apelacyjnych – Sądów Dyscyplinarnych (dotyczyły: 9 sędziów sądów rejonowych) - wszystkie na niekorzyść obwinionych;
- **1** uchwałę o wniesieniu zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w części dotyczącej umorzenia postępowania dyscyplinarnego ze względu na przedawnienie karalności zarzucanego sędziemu przewinienia służbowego z art. 107 § 1 usp (dotyczyła 1 sędziego sądu apelacyjnego w stanie spoczynku);
- **1** uchwałę w przedmiocie wystąpienia do Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych o informację na temat przebiegu postępowania wyjaśniającego mającego na celu ustalenie, czy ze strony sędziego doszło do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych wszczętego w związku ze zdarzeniem zaistniałym na terenie sądu (dotyczyła sędziego sądu okręgowego);
- **3** uchwały o nieuwzględnieniu wniosku Komisji do Spraw Odpowiedzialności Dyscyplinarnej Sędziów o zaskarżenie wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego (dotyczyły 3 sędziów sądu rejonowego).

Komisja do Spraw Odpowiedzialności Dyscyplinarnej Sędziów, w takim samym trybie, rozpatruje skargi i wnioski zawierające żądanie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec sędziów pochodzące od osób indywidualnych. Komisja rozpatrzyła zasadność 190 tego rodzaju skarg i wniosków.

Rada:

- nie skorzystała ze swoich kompetencji wynikających z art. 125 usp i nie wystąpiła o wznowienie postępowania dyscyplinarnego;
- nie występowała do Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych, na podstawie ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, z żądaniem podjęcia czynności dyscyplinarnych wobec sędziów sądów wojskowych.

Do Rady wpłynęło też 13 wniosków Prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej – Oddziału Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach o zezwolenie na pociągnięcie sędziów do odpowiedzialności karnej za popełnienie zbrodni komunistycznej oraz 13 zarządzeń Prezesów Sądów Apelacyjnych – Sądów Dyscyplinarnych o odmowie przyjęcia tych wniosków jako oczywiście bezzasadnych.

*Zestawienie orzeczeń Sądów Dyscyplinarnych zapadłych w 2007 r.
na podstawie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych.*

orzeczenia sądu dyscyplinarnego	liczba
przeniesienie na inne miejsce służbowe	7
usunięcie z zajmowanej funkcji	3
nagana	18
upomnienie	20
uniewinnienie	11
odstąpienie od wymierzenia kary	14
umorzenie postępowania w zakresie wymierzenia kary	6
zawieszenie waloryzacji uposażenia na okres 1 roku	1
ogółem	80

KOMISJA SKARG,

w 2007 r. rozpatrzyła 1238 skarg i wniosków pochodzących od 690 osób.

Podobnie jak w latach ubiegłych, charakter spraw, z jakimi piszący zwracali się do Krajowej Rady Sądownictwa w 2007 r. był wynikiem braku znajomości celów, dla których Rada została powołana. W dalszym ciągu, traktowali oni Radę jako nadrzędny organ wymiaru sprawiedliwości, powołany do sprawowania nadzoru administracyjnego i judykacyjnego nad działalnością polskiego wymiaru sprawiedliwości.

Przedmiotem większości skarg i wniosków nadesłanych do Rady były zarzuty dotyczące orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne, Naczelny Sąd Administracyjny oraz Sąd Najwyższy. Skarżący – traktując Radę jako „sąd najwyższej instancji” – domagali się zmiany orzeczeń sądowych, dokonania kontroli wydanych wyroków i ingerencji w toczące się postępowania sądowe. Znaczna część pism miała charakter pism procesowych. Do Rady kierowano wnioski o wyłączenie sędziego, dopuszczenie dowodu w sprawie, bądź zwracano się z prośbami o rozpoznanie środków odwoławczych w sposób korzystny dla autorów pism. Domagano się też wzruszenia prawomocnych orzeczeń.

W sprawach z zakresu administracji sądowej piszący – w przeważającej większości - przedstawiali zarzuty dotyczące czynności wykonywanych przez prezesów sądów. Skargi dotyczyły również pracy sekretariatów sądowych (najczęściej zarzucano brak sprawności). Niejednokrotnie strony postępowań sądowych, niezadowolone z zapadłych orzeczeń, przedstawiały Krajowej Radzie Sądownictwa doniesienia o naruszeniu przez sędziów zasad etyki zawodowej i żądania wszczęcia postępowań dyscyplinarnych i karnych. Komisja do Spraw Odpowiedzialności Dyscyplinarnej Sędziów rozpatrzyła 190 tego typu wniosków pochodzących od 121 osób.

Podobnie jak w latach ubiegłych, znaczna liczba skarg dotyczących postępowań dowodowych pochodziła od osób odbywających karę pozbawienia wolności. Zarzuty dotyczyły przeważnie odmowy udzielenia przez sądy penitencjarne warunkowego przedtermino-

wego zwolnienia bądź przerwy w odbywaniu kary. Ponieważ Krajowa Rada Sądownictwa nie jest uprawniona do podejmowania oczekiwanych czynności, pisma skarżących, w znacznej mierze, nie mogły odnieść oczekiwanych przez nich rezultatów. Powodowało to niezadowolenie skarżących ze sposobu załatwienia skarg, które objawiało się nadsyłaniem kolejnych pism (o tonie zdecydowanie ostrzejszym, czy wręcz zawierającym zwroty obraźliwe).

W prowadzonej z obywatelami korespondencji Rada udzielała zainteresowanym stosownych wyjaśnień, przekazywała pisma – zgodnie z właściwością – prezesom sądów, wskazywała właściwą procedurę.

KOMISJA DO SPRAW ETYKI ZAWODOWEJ SĘDZIÓW,

czuwa nad przestrzeganiem Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów i dokonuje wykładni przepisów zawartych w Zbiorze.

Zbiór Zasad Etyki Zawodowej Sędziów stanowiący załącznik do uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r. określa zasady postępowania sędziego w służbie i poza służbą i ułatwia ocenę, czy konkretne zachowanie sędziego stanowi uchybienie godności sprawowanego urzędu. Zasady dotyczą sędziów sprawujących aktualnie urząd, sędziów w stanie spoczynku i asesorów sądowych.

Na wniosek Komisji Rada zajmowała się pismami pochodzącymi zarówno od stron postępowań sądowych jak i osób postronnych. Tytułem przykładu można wymienić pisma:

- o sędziego SO w Częstochowie, który zarzucił dyskryminowanie go w stosunkach pracy, złożył pozew przeciwko sądowi oraz zwrócił się do KRS o interwencję. Komisja do Spraw Etyki Zawodowej Sędziów skierowała pismo do Prezesa SA w Katowicach o zbadanie sprawy i poinformowanie Rady o dokonanych ustaleniach. Po zapoznaniu się z treścią uzyskanych od Prezesa SA wyjaśnień, Rada powiadomiła skarżącego, że nie znajduje podstaw do interwencji;
- o niezadowolonego z wyroku skarżącego, który zwrócił się ”o ocenę jakości pracy sędziego oraz jego niezawisłości”, powołując się na kompetencje Rady dotyczące czuwania nad przestrzeganiem zasad etyki zawodowej przez sędziów. KRS wyjaśniła zainteresowanemu, że ta kompetencja nie może być rozumiana jako uprawnienie do oceny orzeczeń sądowych;
- o zawierające skargę na nieetyczne zachowanie sędziego uzasadnione m.in. „poczuciem demonstrowanej niechęci sędziego, nienaturalnej komitywy sędziego ze stroną przeciwną”. Autor skargi oczekiwał od Komisji do Spraw Etyki Zawodowej Sędziów interwencji. Do skargi załączona została obszerna dokumentacja sprawy sądowej. KRS – po zapoznaniu się z wyjaśnieniami, o które zwróciła się do prezesa właściwego sądu – poinformowała skarżącego, że zarzuty odnoszą się do sprawy, w której toczy się postępowanie sądowe, a ponadto, że została mu już udzielona przez wiceprezesa sądu okręgowego odpowiedź odnosząca się do podniesionych zarzutów.

KOMISJA KONTAKTÓW MIĘDZYNARODOWYCH

Krajowa Rada Sądownictwa utrzymywała stałe kontakty międzynarodowe i dbała o nawiązywanie nowych, które służyły przede wszystkim wymianie poglądów i doświadczeń.

Rok 2007 obfitował w spotkania zarówno dwu - jak i wielostronne. Nastąpiło znaczne zwiększenie liczby wizyt i wyjazdów zagranicznych, co pozwoliło Radzie zacieśnić dotychczasowe więzi współpracy i nawiązać nowe kontakty międzynarodowe.

Na zaproszenie Krajowej Rady Sądownictwa przebywały w Warszawie z 3 - dniowymi wizytami delegacje:

- Krajowej Rady Sądownictwa Republiki Węgierskiej w dniach 8-11 lipca (w trakcie wizyty delegacja zapoznała się z zakresem kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, jej pozycją ustrojową i składem osobowym);
- Najwyższej Rady Sądownictwa Rumunii w dniach 23-27 września (w programie wizyty znalazły się m. in. spotkania gości z: Prezesem Trybunału Konstytucyjnego, Prezesami Sądu Najwyższego, Prezesem Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz Rzecznikiem Praw Obywatelskich).

W 2007 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa przyjął w siedzibie Rady liczne delegacje zagraniczne:

1 lutego odbyło się spotkanie delegacji zagranicznych ekspertów z Banku Światowego z członkami KRS;

11 kwietnia w siedzibie KRS gościła 6-osobowa delegacja posłów Komisji Konstytucyjno-Prawnej Parlamentu Republiki Słowackiej;

19 kwietnia odbyło się spotkanie członków KRS z 3-osobową delegacją sędziów Sądu Najwyższego Republiki Czarnogóry;

25 kwietnia odbyło się spotkanie członków KRS z 10-osobową delegacją Komisji Legislacyjnej Parlamentu Republiki Indonezji;

15 maja odbyło się spotkanie członków KRS z 4-osobową delegacją sędziów Sądu Najwyższego Republiki Estonii;

25 maja odbyło się spotkanie członków KRS z 10-osobową delegacją ukraińskich prawników;

25 czerwca do Krajowej Rady Sądownictwa przybyła oficjalna delegacja przedstawicieli Stowarzyszenia Sędziów z Kosowa, przebywająca w Warszawie na zaproszenie Fundacji Instytutu na rzecz Państwa Prawa;

4 września odbyło się spotkanie Przewodniczącego KRS z przedstawicielami Rady Adwokatur i Stowarzyszeń Prawniczych Europy CCBE i Międzynarodowego Stowarzyszenia Prawników IBA;

7 września w siedzibie Rady odbyło się spotkanie członków Rady z 12 przedstawicielami Wyższego Administracyjnego Sądu Ukrainy.

W 2007 r. członkowie Krajowej Rady Sądownictwa brali udział w wielu konferencjach, zjazdach i seminariach zarówno w kraju jak i za granicą:

27 maja -1 czerwca odbyła się w Murcji IX edycja Stałego Seminarium Porównawczego Systemów Sądownictwa poprzez Język Prawny;

29-30 maja odbyło się w Bukareszcie seminarium na temat odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów. Uczestniczył w nim Rzecznik Dyscyplinary Sędziów Sądów Powszechnych.;

6 września CCBE zorganizowało w Warszawie obrady Okrągłego Stołu na temat „Broniąc Rządów Prawa w Polsce”, w których wziął udział Przewodniczący KRS;

26-27 listopada Akademia Prawa Europejskiego zorganizowała w Trewirze seminarium na temat „Walka z dyskryminacją. Dyrektywy antydyskryminacyjne z 2000 r.”.

Istotną rolę w wymianie poglądów i doświadczeń odgrywa członkostwo Krajowej Rady Sądownictwa w **Europejskiej Sieci Rad Sądownictwa (ENCJ)**, w ramach którego w ciągu roku przedstawiciele Rady brali udział w licznych spotkaniach Komitetu Sterującego Sieci oraz Grup Roboczych skupiających sędziów:

- 5-6 lutego delegacja KRS uczestniczyła w posiedzeniu Grupy Roboczej ENCJ „Wewnętrzna Organizacja”, a następnie w obradach Komitetu Sterującego ENCJ,
- 26 lutego w siedzibie Krajowej Rady Sądownictwa odbyło się pierwsze spotkanie Grupy Roboczej Europejskiej Sieci Rad Sądownictwa „Finansowanie Sądów i ich odpowiedzialność finansowa”, której koordynację powierzono Polsce,
- 25-26 marca ENCJ wraz z Radą Konsultacyjną Sędziów Europejskich (CCJE) zorganizował w Rzymie III Zjazd Sędziów Europejskich na temat: "Jaka Rada Sądownictwa?",
- 21 maja w ramach Grupy Roboczej Europejskiej Sieci Rad Sądownictwa odbyło się w Warszawie drugie spotkanie Grupy,
- 6-8 czerwca odbyło się w Brukseli, w Pałacu Egmont, spotkanie Komitetu Sterującego i sesja plenarna Piątego Zgromadzenia Ogólnego ENCJ. Głównym tematem posiedzenia była kwestia trójpodziału władz w XXI wieku i miejsce sądownictwa, zarówno z narodowej, jak i europejskiej perspektywy,
- 4-5 listopada miało miejsce Nadzwyczajne Zgromadzenie Ogólne ENCJ. Poruszano na nim kwestie związane z przyjęciem przez Europejską Sieć Rad Sądownictwa osobowości prawnej oraz nowego statutu, jak również ustanowienia stałego Biura Sieci. Podjęto decyzję o formalnym zarejestrowaniu organizacji jako stowarzyszenia, z siedzibą w Brukseli.

Krajowa Rada Sądownictwa we współpracy z ENCJ uczestniczy w Programie wymiany kadr wymiaru sprawiedliwości.

Europejska Sieć Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości (EJTN) zorganizowała wymianę pomiędzy Radami Sądownictwa Polski i Hiszpanii oraz Polski i Litwy:

18-21 listopada w Madrycie

Program wymiany obejmował wykłady na temat struktury sądownictwa Hiszpanii, systemu szkolenia sędziów, odpowiedzialności sędziowskiej oraz systemu wizytacji i lustracji sądów;

2-6 grudnia w Wilnie

Program wymiany obejmował omówienie kwestii związanych z procedurą karną, odpowiedzialnością karną sędziów, samorządem sędziowskim, systemem sądów administracyjnych na Litwie oraz funkcjonowaniem Sądu Apelacyjnego Republiki Litewskiej.

KOMISJA BUDŻETOWA

dokonuje do dnia 30 czerwca każdego roku, analizy danych zawartych w oświadczeniach prezesów sądów apelacyjnych oraz prezesów wojskowych sądów okręgowych o ich stanie majątkowym i przedstawia Radzie wnioski z tej analizy.

ZE SKŁADU RADY POWOŁANO RÓWNIEŻ KOMISJE PROBLEMOWE DO SPRAW:

- z zakresu prawa cywilnego,
- z zakresu prawa karnego,
- ustalenia kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie oraz szkoleniowych,
- środków społecznego przekazu.

W ZWIĄZKU Z NOWELIZACJĄ USTAWY O KRAJOWEJ RADZIE SĄDOWNICTWA z dnia 16 marca 2007 r. (Dz. U. Nr 73, poz. 848) W CELU REALIZACJI PRZEWIDZIANYCH W NIEJ ZADAŃ POWOŁANO W RADZIE DWIE NOWE STAŁE KOMISJE.

• **KOMISJĘ DO SPRAW WIZYTACJI I LUSTRACJI,**

której zadaniem jest przygotowanie uchwał w sprawach przeprowadzenia wizytacji sądu albo jego jednostki organizacyjnej, lustracji działalności sądu w określonym zakresie albo lustracji pracy sędziego, którego indywidualna sprawa podlega rozpatrzeniu przez Radę.

• **KOMISJĘ ORZECZNICTWA I SPRAW OGÓLNYCH,**

której zadaniem jest projektowanie działań Rady zmierzających do ujednoczenia wykładni prawa w orzecznictwie sądowym, opracowanie informacji z rocznej działalności Rady oraz postulaty co do aktualnych problemów i potrzeb wymiaru sprawiedliwości.

W celu wykonania zadania określonego w art. 2a ust.1 ustawy z 27 lipca 2001 roku o Krajowej Radzie Sądownictwa (w okresie, w którym przepis ten obowiązywał) Rada zwróciła się do wszystkich prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych, wszystkich prezesów wojewódzkich sądów administracyjnych oraz wszystkich prezesów wojskowych sądów okręgowych i wojskowych sądów garnizonowych z prośbą o informację czy dostrzegają oni rozbieżności w orzecznictwie sądów działających pod ich kierownictwem bądź w ich okręgach wymagające podjęcia przez Radę działań mających na celu ujednoczenie wykładni prawa w orzecznictwie tych sądów.

W określonym terminie nadesłane zostały odpowiedzi:

- przez wszystkich prezesów sądów apelacyjnych;

Spośród odpowiedzi udzielonych przez 11 prezesów sądów apelacyjnych, w pięciu znalazły się informacje o istnieniu rozbieżności w orzecznictwie sądów, które wymagałyby podjęcia przez KRS stosownych działań, a w sześciu pozostałych stwierdzono, że takich rozbieżności nie dostrzeżono.

- przez 42 prezesów sądów okręgowych;

Spośród odpowiedzi udzielonych przez prezesów sądów okręgowych w 26 zawarto informację o istnieniu rozbieżności w orzecznictwie sądów wymagających podjęcia przez KRS ewentualnych działań zmierzających do ujednoczenia wykładni prawa, a w 16 poinformowano o braku takich rozbieżności.

- przez 10 prezesów wojewódzkich sądów administracyjnych;

Spośród odpowiedzi udzielonych przez prezesów wojewódzkich sądów administracyjnych tylko w jednej poinformowano o istnieniu rozbieżności w orzecznictwie a w pozostałych 9 o ich braku.

- przez prezesa wojskowego sądu okręgowego.

Prezes wojskowego sądu okręgowego poinformował, że zarówno on jak i podlegli mu prezesi wojskowych sądów garnizonowych nie dostrzegli rozbieżności w orzecznictwie wymagających podjęcia działań przez KRS w celu ujednoczenia orzecznictwa.

Analiza informacji, w których zasygnalizowano istnienie rozbieżności w orzecznictwie sądów wskazywała, że największa ich liczba dotyczyła wykładni przepisów proceduralnych (Kodeks postępowania cywilnego, Kodeks postępowania karnego) i wiązała się z bardzo licznymi nowelizacjami tych aktów prawnych w ostatnim czasie. Zdarzało się, że rozbieżna wykładnia tego samego przepisu przez różne sądy była następstwem braku akceptacji nowych rozwiązań ustawodawczych (np. art. 202 kpc). W wielu wypadkach problemy stwarzało również niejednolite orzecznictwo Sądu Najwyższego, bądź odstępowanie przez ten Sąd od poglądów wyrażonych w poprzednio rozstrzyganych sprawach. Część rozbieżności i wątpliwości była najprawdopodobniej wynikiem niejednolitego procesu szkolenia sędziów w poszczególnych okręgach czy apelacjach. Usunięcie wielu z nich może, zdaniem Rady, nastąpić w drodze przedstawienia przez sądy odwoławcze Sądowi Najwyższemu zagadnień prawnych budzących poważne wątpliwości (w trybie art. 390 § 1 kpc) bądź przez przekazanie do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego wymagającego zasadniczej wykładni ustawy (w trybie art. 441 § 1 kpk).

Częstokroć rozbieżności dostrzegane były przez sądy I instancji w sprawach, w których orzeczenia nie są zazwyczaj zaskarżane do sądów odwoławczych oraz w sprawach rodzinnych i opiekuńczych, w których stosunkowo rzadko sądy odwoławcze korzystają z możliwości przekazania Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego.

Po zapoznaniu się z przedstawionymi w odpowiedziach problemami, dotyczącymi nierzadko rozbieżności w wykładni szczegółowych przepisów prawa, można było odnieść wrażenie, że część sądów, która je zasygnalizowała, oczekiwała od Krajowej Rady Sądownictwa zaskarżenia niektórych aktów prawnych do Trybunału Konstytucyjnego (mimo, że nie wiążą się z niezawisłością sędziów i niezależnością sądów) oraz spowodowania, by Sąd Najwyższy usunął te rozbieżności w swoim orzecznictwie, gdyż utrudniają sądom jednoznaczną wykładnię przepisów prawa. Krajowa Rada Sądownictwa nie dysponuje jednak instrumentami prawnymi pozwalającymi na sprostanie tym oczekiwaniom.

Inspirowanie działań mających na celu ujednoczenie wykładni prawa w orzecznictwie sądów mogło, zdaniem Rady, polegać jedynie na współpracy z Krajowym Centrum Szkolenia Kadr Sądów Powszechnych i Prokuratury poprzez ewentualne wskazywanie tematyki szkoleń dla sędziów. Jednak Krajowa Rada Sądownictwa musiała wystrzegać się nawet pozorów wkraczania w sferę niezawisłości sędziowskiej przy wykonywaniu obowiązku określonego w art. 2a. znowelizowanej ustawy z 27 lipca 2001 roku.

POZA BIEŻĄCYMI ZADANIAMI, RADA ZORGANIZOWAŁA TRZY KONFERENCJE.

Pierwsza odbyła się w Łodzi w dniach 17-19 czerwca 2007 r., a poświęcona była **90-leciu Odrodzonego Sądownictwa w Polsce**. Wśród zaproszonych gości były zagraniczne delegacje m.in. z Rumunii i Litwy. Zabrakło zaproszonych przedstawicieli władz państwowych z Ministrem Sprawiedliwości włącznie.

Referaty wygłosili:

Sędzia Sądu Najwyższego Jacek Gudowski

na temat : "Historia sądownictwa powszechnego na ziemiach polskich";

wiceprezes Naczelnego Sądu Administracyjnego prof. dr hab. Roman Hauser

na temat: "Historia i teraźniejszość sądownictwa administracyjnego";

Prezes Trybunału Konstytucyjnego Jerzy Stępień

na temat "Historia Trybunału Konstytucyjnego".

Uczestnicy konferencji podjęli uchwałę.

"W 90 rocznicę odrodzonego sądownictwa w Polsce pragniemy wyrazić szacunek i oddać hołd tym wszystkim, którzy w minionych latach, często bardzo trudnych i dalekich od demokratycznych standardów, potrafili pełnić służbę i wykonywać swoje obowiązki w sposób niezawisły.

Nawet w najgorszym dla sądownictwa okresie pracowali w nim ludzie, którzy dalecy byli od poddawania się okolicznościom i umieli orzekać zgodnie ze swoim sumieniem, starając się stosować prawo tak aby sprawiedliwość była ostoją mocy i trwałości Rzeczypospolitej.

Ci sędziowie są dla nas wzorem również dzisiaj. Mimo, że obecnie wypełniamy swoją służbę w innych warunkach ustrojowych gdy Konstytucja stwarza gwarancje dla niezależności sądów i niezawisłości sędziów oraz funkcjonuje Krajowa Rada Sądownictwa, stojąca na ich straży, nadal występują zagrożenia dla realizacji tych gwarancji.

Aktualne działania władzy wykonawczej i ustawodawczej prowadzą do zachwiania zasady podziału i równowagi władz, na której opiera się ustrój Rzeczypospolitej. Z ubolewaniem stwierdzamy, że przedstawiciele tych władz nie są zainteresowani merytoryczną debatą z udziałem sędziów nad kondycją wymiaru sprawiedliwości, zastępując ją niekiedy demagogicznymi koncepcjami i ocenami. Zapominają, że niezawisłość jest gwarancją dla demokratycznego społeczeństwa, a nie przywilejem sędziów.

Powołując się na te zasady nie tylko w imieniu sędziów i pracowników wymiaru sprawiedliwości, ale przede wszystkim dla dobra obywateli, którym mają one służyć przypominamy, że równorzędna wobec innych władz pozycja władzy sądowniczej zależy od niezależności i bezstronności sądów, a przede wszystkim niezawisłości sędziów. Tylko wówczas gdy sędziowie wypełniają w sposób rzetelny i odważny swoją służbę realizują normy Konstytucji. Podważanie lub ograniczanie ustawowych gwarancji w tym zakresie uderza wprost w porządek ustrojowy i konstytucyjnie gwarantowane każdemu prawo do sądu. "

Druga konferencja, zorganizowana przy udziale Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia” pod hasłem „**Dobro Rzeczypospolitej niechaj będzie najwyższym prawem**” odbyła się w Warszawie w dniu 14 grudnia 2007 r. W konferencji udział wzięli: Marszałek Sejmu – Bronisław Komorowski i Wicemarszałek Senatu - Zbigniew Romaszewski oraz Minister Sprawiedliwości Zbigniew Cwiągalski i Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego prof. dr hab. Lech Gardocki.

Referaty wygłosili:

prof. dr hab. Piotr Winczorek na temat "Podział i równowaga władz";

dr Ryszard Piotrowski na temat "Ustrojowa pozycja sędziego; gwarancje niezawisłości";

prof. dr hab. Andrzej Zoll na temat: "Potrzeba reformy prokuratury, instytucja sędziego śledczego";

prof. dr Zbigniew Ćwiąkalski Minister Sprawiedliwości na temat "Propozycje na przyszłość".

Krajowa Rada Sądownictwa wraz ze Stowarzyszeniem Sędziów Polskich „Iustitia” zorganizowała konferencję widząc potrzebę pogłębionej dyskusji nad sposobami odbudowy prestiżu i zaufania do władzy sądowniczej w naszym kraju i umacniania fundamentów demokratycznego państwa prawa. Zwrócono na niej uwagę na konieczność stałego umacniania fundamentów porządku konstytucyjnego w naszym kraju, jakimi jest podział i równowaga władzy ustawodawczej, wykonawczej i sądowniczej. Stwierdzono, że władza sądownicza podlega silnym naciskom poprzez próby ograniczenia niezależności i niezawisłości sędziów oraz sądów, ośmieszania sędziów, podważania ich autorytetu, presji władzy wykonawczej na władzę sądowniczą i chęci jej podporządkowania. W tym kierunku między innymi szły propozycje zmian w ustawie o ustroju sądów powszechnych, zmiany dotyczące postępowania dyscyplinarnego wobec osób wykonujących niektóre zawody prawnicze. Wiele także było prób wywierania politycznych nacisków na prokuratorów i ich pracę. Nastąpiło znaczne osłabienie autorytetu niezależnych organów sądowniczych. Po raz pierwszy od 18 lat Prezydent RP odmówił, bez podania uzasadnienia, mianowania sędziami 9 kandydatów rekomendowanych przez uprawniony do tego, samodzielny organ państwowy, jakim jest Krajowa Rada Sądownictwa.

Rada zorganizowała także **konferencję szkoleniową dla zastępców rzecznika dyscyplinarnego** w Konstancinie - Jeziornej w dniach 26-28 września 2007 r. Tematami szkolenia m.in. były:

- przegląd aktualnego orzecznictwa Sądu Najwyższego w sprawach dyscyplinarnych,
- model postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego w świetle przepisów ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Projektowane zmiany uregulowań prawnych w tym zakresie.

POSTULATY RADY

CO DO AKTUALNYCH PROBLEMÓW I POTRZEB WYMIARU SPRAWIEDLIWOŚCI.

Po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 października 2007 roku, w którym za niezgodny z Konstytucją uznany został art. 135 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku – Prawo o ustroju sądów powszechnych pozwalający na powierzanie asesorum sądowym czynności sędziowskich w zakresie orzekania (z odroczeniem utraty mocy obowiązującej na okres 18 – tu miesięcy) najpilniejszym problemem do rozwiązania jest dokonanie takich zmian tej ustawy przez parlament, które określą drogę dochodzenia do urzędu sędziego. Krajowa Rada Sądownictwa uważa, że urząd sędziego winien stanowić ukoronowanie kariery prawniczej. Powołania na urząd sędziego winni otrzymywać najlepsi a zarazem dysponujący dużym doświadczeniem zawodowym i życiowym przedstawiciele pozostałych zawodów prawnych (prokuratorzy, adwokaci, radcowie prawni, notariusze czy profesorowie i doktorzy habilitowani nauk prawnych). Jednak obecna wysokość wynagrodzeń sędziowskich nie tylko nie gwarantuje ubiegania się o stanowiska sędziowskie przez takich kandydatów spośród wymienionych zawodów ale pozwala przypuszczać, że nie będzie w ogóle zainteresowania

członków tych korporacji ubieganiem się o urząd sędziego sądu rejonowego, a nawet sędziego sądu okręgowego. Z tego względu Krajowa Rada Sądownictwa postuluje dokonanie takich zmian w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych, które umożliwią powoływanie na pierwsze stanowiska sędziowskie (tj. sędziów grodzkich), na czas nieokreślony najlepszych aplikantów sądowych nawet bezpośrednio po zdaniu egzaminu sędziowskiego.

Konieczne są też pilne zmiany zasad wynagradzania sędziów poprzez powiązanie ich wysokości z obiektywnym wskaźnikiem jakim jest przeciętne wynagrodzenie w gospodarce oraz ich istotne podwyższenie. Dopiero wówczas będzie można je uznać za spełniające warunek określony w art. 178 ust. 2 Konstytucji, czyli za odpowiadające godności urzędu oraz zakresowi obowiązków sędziego.

Działalność Krajowej Rady Sądownictwa w 2007 roku

– dane statystyczne –

Krajowa Rada Sądownictwa obradowała na 13 posiedzeniach:				
Data posiedzenia	dni	liczba posiedzeń	liczba uchwał (w sprawach osobowych i problemowych)	liczba osób, względem których Rada podjęła uchwały
9-12 stycznia	4	1	10	128
6-8 lutego	3	1	7	106
6-8 marca	3	1	7	60
17-19 kwietnia	3	1	11	151
15-17 maja	3	1	37	125
31 maja - 1 czerwca	2	1	11	49
20-22 czerwca	2	1	6	7
17-19 lipca	3	1	55	102
11-13 września	3	1	11	25
9-11 października	3	1	22	103
6-8 listopada	3	1	12	28
29 listopada	1	1	x	x
11-13 grudnia	3	1	38	122
	36	13	227	1006

UCHWAŁY W SPRAWACH KADROWYCH DOTYCZYŁY:

przedstawienia Prezydentowi wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego 690 osób									
Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
9-12 stycznia	x	x	2	x	13	63	x	x	78
6-8 lutego	x	x	2	x	4	86	x	x	92
6-8 marca	x	x	3	x	4	24	x	x	31
17-19 kwietnia	x	x	x	6	10	102	x	x	118
15-17 maja	x	x	x	1	5	74	x	x	80
31 maja - 1 czerwca	1	x	x	2	17	21	x	x	41
17-19 lipca	x	x	14	1	10	27	x	x	52
11-13 września	x	x	1	x	x	17	x	x	18
9-11 października	x	x	x	6	26	53	x	x	85
6-8 listopada	x	x	x	x	4	20	x	x	24
11-13 grudnia	x	x	5	5	29	32	x	x	71
	1	x	27	21	122	519	x	x	690

powrotu na urząd sędziego i poprzednio zajmowane stanowisko sędziego 2 osób									
Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
6-8 lutego	x	x	x	x	1	x	x	x	1
6-8 listopada	x	x	x	x	x	1	x	x	1
	x	x	x	x	1	1	x	x	2

umorzenia postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego 37 osób									
Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
17-19 kwietnia	x	x	x	x	x	11	x	x	11
17-19 lipca	x	x	x	x	x	x	7	x	7
11-13 grudnia	x	x	x	x	1	11	7	x	19
	x	x	x	x	1	22	14	x	37

odmowy objęcia wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego 221 osób.									
Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
9-12 stycznia	x	x	8	x	25	6	x	x	39
6-8 lutego	x	x	x	x	x	7	x	x	7
6-8 marca	x	x	2	x	22	1	x	x	25
17-19 kwietnia	x	x	x	2	1	16	x	x	19
15-17 maja	x	x	25	x	1	4	x	x	30
31 maja - 1 czerwca	x	x	x	x	6	x	x	x	6
20-22 czerwca	x	x	x	x	1	5	x	x	6
17-19 lipca	x	x	8	1	31	x	x	x	40
11-13 września	x	x	1	x	x	2	x	x	3
9-11 października	x	x	x	1	12	2	x	x	15
11-13 grudnia	x	x	9	3	18	1	x	x	31
	x	x	53	7	117	44	x	x	221

przeniesienia sędziego w stan spoczynku na wniosek Kolegium Sądu 12 osób									
Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
9-12 stycznia	x	x	x	x	x	1	x	x	1
6-8 lutego	x	x	x	1	x	x	x	x	1
6-8 marca	x	x	x	x	1	x	x	x	1
17-19 kwietnia	x	x	x	x	x	1	x	x	1
15-17 maja	x	x	x	x	1	x	x	x	1
17-19 lipca	x	x	x	x	x	1	x	x	1
11-13 września	x	x	x	x	2	1	x	x	3
9-11 października	x	x	x	x	x	1	x	x	1
6-8 listopada	x	x	x	x	1	1	x	x	2
	x	x	x	1	5	6	x	x	12

wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego po ukończeniu 65 roku życia 15 osób									
Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
9-12 stycznia	x	x	x	1	6	2	x	x	9
6-8 lutego	x	x	x	1	2	x	x	x	3
6-8 marca	x	x	x	x	3	x	x	x	3
	x	x	x	2	11	2	x	x	15

umorzenia postępowania w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez sędziego, który ukończył 65 rok życia wobec 13 osób									
Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
15-17 maja	x	x	x	1	7	4	x	x	12
31 maja - 1 czerwca	x	x	x	x	1	x	x	x	1
	x	x	x	1	8	4	x	x	13

odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego wobec 1 osoby									
Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
6-8 lutego	x	x	x	1	x	x	x	x	1

<p>(art. 69 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych wszedł w życie w dniu 16 marca 2007 r.)</p> <p style="text-align: center;"><i>§ 1</i></p> <p><i>"Sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, chyba, że nie później niż na 6 miesięcy przed ukończeniem 65 roku życia oświadczy Ministrowi Sprawiedliwości wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie."</i></p> <p>art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o KRS – zniesiony ustawą z dnia 16 marca 2007, która weszła w życie w dniu 10 maja 2007 r.</p>									
--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

<p>Na podstawie art. 8 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 98, poz. 607 z 1998 r.)</p>									
---	--	--	--	--	--	--	--	--	--

wszczęcia postępowania i stwierdzenia okoliczności powodujących utratę uprawnień wynikających z prawa do stanu spoczynku w sprawie 1 sędziego w stanie spoczynku									
Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
11-13 września	x	x	x	x	x	1	x	x	1
11-13 grudnia	x	x	x	x	x	1	x	x	1

UCHWAŁY W SPRAWACH DYSCYPLINARNYCH

Na podstawie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych
z dnia 27 lipca 2001 r. (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.)

dotyczyły:

odwołania od wyroku (zażalenia na postanowienie) Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego dot. sędziego Sądu :									
Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
9-12 stycznia	x	x	x	x	x	1	x	x	1
6-8 lutego	x	x	x	x	x	1	x	x	1
17-19 kwietnia	x	x	x	x	x	1	x	x	1
15-17 maja	x	x	x	x	x	1	x	x	1
20-22 czerwca	x	x	x	x	x	1	x	x	1
17-19 lipca	x	x	x	x	x	1	x	x	1
9-11 października	x	x	x	1	x	1	x	x	2
6-8 listopada	x	x	x	x	x	1	x	x	1
11-13 grudnia	x	x	x	x	x	1	x	x	1
	x	x	x	1	x	9	x	x	10

niewzględnienia wniosku Komisji do Spraw Odpowiedzialności Dyscyplinarnej Sędziów o zaskarżenie wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego dot. sędziego Sądu:									
Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
17-19 kwietnia	x	x	x	x	x	1	x	x	1
15-17 maja	x	x	x	x	x	1	x	x	1
17-19 lipca	x	x	x	x	x	1	x	x	1
	x	x	x	x	x	3	x	x	3

wystąpienia do rzecznika dyscyplinarnego o informację na temat przebiegu postępowania dot. sędziego Sądu:									
Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
31 maja - 1 czerwca	x	x	x	x	1	x	x	x	1

**ZESTAWIENIE UCHWAŁ, STANOWISK I OPINII KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA PODJĘTYCH W 2007 R.
UDOSTĘPNIONYCH NA STRONIE INTERNETOWEJ WWW.KRS.PL.**

- 1. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 stycznia 2007 r.**
w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów.
- 2. Uchwała Nr 7/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 stycznia 2007 r.**
w sprawie kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, przeprowadzanej przez prezesów sądów okręgowych i apelacyjnych.
- 3. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 stycznia 2007 r.**
w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.
- 4. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 stycznia 2007 r.**
w przedmiocie wzajemnych relacji prokuratury i sądownictwa.
- 5. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 stycznia 2007 r.**
w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz ustawy o kuratorach sądowych.
- 6. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 stycznia 2007 r.**
w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o samorządzie gminnym oraz ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich.
- 7. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 stycznia 2007 r.**
w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o prawach pacjenta.
- 8. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 lutego 2007 r.**
w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks karny skarbowy, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks cywilny oraz ustawy - Prawo prasowe.
- 9. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 lutego 2007 r.**
w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny.
- 10. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 lutego 2007 r.**
w przedmiocie daty obowiązywania nowych kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, przeprowadzanej przez prezesów sądów okręgowych i apelacyjnych zawartych w uchwale Nr 7/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 stycznia 2007 r.
- 11. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 lutego 2007 r.**
w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz o zmianie niektórych innych ustaw.
- 12. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 lutego 2007 r.**
w sprawie pisma Prokuratora Okręgowego w Krakowie z dnia 26 stycznia 2007 r., skierowanego do Prezesa Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie.
- Pismo Prokuratora Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 lutego 2007 r.**
w odpowiedzi na stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa
- 13. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 marca 2007 r.**
dotyczące ustawy o opłacie skarbowej.
- 14. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 marca 2007 r.**
w sprawie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o sporcie kwalifikowanym.
- 15. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 marca 2007 r.**
w sprawie poselskich projektów ustaw:
 1. o zmianie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora,
 2. o zmianie ustawy o samorządzie gminnym oraz niektórych innych ustaw.
- 16. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 marca 2007 r.**
w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o pracownikach sądów i prokuratury.

17. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 marca 2007 r.

w sprawie stosowania ustawy z dnia 14 lutego 2007 r. o zmianie ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów i ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. Nr 25, poz. 162).

18. Uchwała Nr 23/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 marca 2007 r.

w sprawie stosowania ustawy z dnia 14 lutego 2007 r. o zmianie ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów i ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. Nr 25, poz. 162).

Wniosek Krajowej Rady Sądownictwa do Trybunału Konstytucyjnego

19. Uchwała Nr 25a/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 kwietnia 2007 r.

w przedmiocie wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem – stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały – w sprawie zgodności z Konstytucją:

- art. 2a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 marca 2007 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw;
- art. 3 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 16 marca 2007 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw;
- art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 marca 2007 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw;
- art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 7 ustawy z dnia 16 marca 2007 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Wniosek Krajowej Rady Sądownictwa do Trybunału Konstytucyjnego

20. Uchwała Nr 25/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 kwietnia 2007 r.

w przedmiocie wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem – stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały – w sprawie zgodności z Konstytucją art. 25a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu nadanym przez art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 marca 2007 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw oraz art. 5 i 6 ustawy z dnia 16 marca 2007 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

21. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 kwietnia 2007 r.

dotyczące badań lekarskich, o których mówi art. 229 § 2 Kodeksu pracy w odniesieniu do sędziów.

22. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 kwietnia 2007 r.

w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.

23. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 kwietnia 2007 r.

w sprawie projektu ustawy o licencjach prawniczych.

24. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 kwietnia 2007 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości.

25. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 kwietnia 2007 r.

w sprawie wyznaczenia członka Krajowej Rady Sądownictwa do udziału w pracach Konsultacyjnej Rady Sędziów Europejskich CCJE przy Radzie Europy.

26. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 kwietnia 2007 r.

w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym.

27. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 kwietnia 2007 r.

w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o samorządzie gminnym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

28. Uchwała Nr 32/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 kwietnia 2007 r.

w przedmiocie wykładni treści uchwały Nr 7/2007 z dnia 11 stycznia 2007 r. w sprawie kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, przeprowadzanej przez prezesów sądów okręgowych i apelacyjnych.

29. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 maja 2007 r.

w przedmiocie sygnalizacji nieprawidłowości w procesie legislacyjnym dotyczącym prac nad projektem ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (druk nr 1057).

- 30. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2007 r.**
w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny.
- 31. Uchwała Nr 37/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2007 r.**
w sprawie wystąpienia do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w przedmiocie zmiany rozporządzenia dotyczącego wynagrodzeń sędziów sądów powszechnych.
- 32. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2007 r.**
w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.
- 33. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 maja 2007 r.**
w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym.
- 34. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 1 czerwca 2007 r.**
w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny.
- 35. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 1 czerwca 2007 r.**
w przedmiocie projektów ustaw – Kodeks nieletnich oraz Przepisy wprowadzające Kodeks nieletnich.
- 36. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 1 czerwca 2007 r.**
w przedmiocie projektów ustaw:
- o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Druk nr 1603).
- 37. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 21 czerwca 2007 r.**
w przedmiocie rządowych projektów:
- ustawy o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze i niektórych innych ustaw,
- rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości opłat za czynności adwokackie przed organami wymiaru sprawiedliwości oraz wysokości opłat za niektóre czynności adwokackie niedokonywane przed organami wymiaru sprawiedliwości,
- rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości opłat za czynności radców prawnych przed organami wymiaru sprawiedliwości oraz wysokości opłat za niektóre czynności radców prawnych niedokonywane przed organami wymiaru sprawiedliwości.
- 38. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 21 czerwca 2007 r.**
w sprawie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.
- 39. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 21 czerwca 2007 r.**
w sprawie poselskiego projektu ustawy o podaniu do wiadomości publicznej informacji o byłych funkcjonariuszach komunistycznego aparatu bezpieczeństwa, czasowym ograniczeniu pełnienia przez nich funkcji publicznych oraz pozbawieniu ich nieuzasadnionych przywilejów materialnych (z uwzględnieniem autopoprawki).
- 40. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 21 czerwca 2007 r.**
w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego.
- 41. Uchwała Nr 139/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lipca 2007 r.**
w przedmiocie wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem w sprawie zgodności z Konstytucją:
- art. 40 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.
- 42. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lipca 2007 r.**
w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary.
- 43. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lipca 2007 r.**
w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wzoru stroju urzędowego sędziów na rozprawie.
- 44. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lipca 2007 r.**
w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny.
- 45. Uchwała Nr 136/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lipca 2007 r.**
w sprawie wniosku do Ministra Sprawiedliwości o opracowanie projektu planu dochodów i wydatków sądów powszechnych.

46. Uchwała Nr 142/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lipca 2007 r.

w przedmiocie wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem w sprawie zgodności z Konstytucją:

- art. 9 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych;
- art. 22 § 6 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych;
- art. 37 § 2, 3 i 4 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych;
- art. 56 § 2 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych;
- art. 77 § 1, 2, 2a, 3, 3a, 7a i 7b ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych;
- art. 80 § 2f, 2g, 2h, art. 80a, art. 80b, art. 80c, art. 80d, art. 110 § 2 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych łącznie z art. 130 § 1, 2 i 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Wniosek Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie zgodności z Konstytucją:

1. art. 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych;
2. art. 22 § 6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych;
3. art. 37 § 2, 3 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych;
4. art. 40 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych;
5. art. 56 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych;
6. art. 77 § 1, 2, 2 a, 3, 3 a, 7 a i 7 b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych;
7. art. 80 § 2 g ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych;
8. art. 80 § 2 h ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych;
9. art. 80 a § 1, 2, 3, 4, 5, art. 80 b § 1, 2, 3, 4, 5, 6, art. 80 c, art. 80 d § 1, 2 i art. 110 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych;
10. art. 80 a § 3 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych;
11. art. 80 § 2 f i art. 80 b § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych;
12. art. 130 § 1, 2, 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych.

47. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lipca 2007 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych.

48. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lipca 2007 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze i innych ustaw.

49. Uchwała Nr 143/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lipca 2007 r.

w sprawie kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, przeprowadzanej przez prezesów sądów okręgowych i apelacyjnych.

50. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2007 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz innych ustaw.

51. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2007 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks spółek handlowych.

52. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2007 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie sposobu i trybu oraz zakresu uzyskiwania informacji o kandydacie na stanowisko aplikanta sądowego.

53. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2007 r.

w sprawie rządowych projektów: ustawy o finansach publicznych oraz ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych.

54. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2007 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą.

55. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 października 2007 r.

w sprawie stosowania ustawy z dnia 7 września 2007 r. o zmianie ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. Nr 165, poz. 1171).

56. Uchwała Nr 173/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 października 2007 r.

w sprawie stosowania ustawy z dnia 7 września 2007 r. o zmianie ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. Nr 165, poz. 1171).

57. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 października 2007 r.

w przedmiocie kształtowania systemu wynagrodzeń sędziowskich.

58. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 listopada 2007 r.
w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie trybu postępowania przy likwidacji kancelarii komorniczych.

59. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 listopada 2007 r.
w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

60. Uchwała Nr 177/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 listopada 2007 r.
w sprawie potrzeby zmian w organizacji prokuratury i przywrócenia instytucji sędziego śledczego.

61. Uchwała Nr 185/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 listopada 2007 r.
w sprawie upoważnienia członków Krajowej Rady Sądownictwa do występowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w związku z uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa Nr 153/07 z dnia 12 września 2007 r.

62. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 listopada 2007 r.
w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie sposobu, trybu uzyskiwania, sporządzania i przekazywania przez organy Policji informacji o zainteresowanym objęciem stanowiska komornika sądowego oraz kandydacie na stanowisko asesora komorniczego i aplikanta komorniczego oraz wzoru kwestionariusza tej informacji.

63. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 listopada 2007 r.
dotyczące zatrzymania podejrzanego w Sądzie Rejonowym w Bielsku-Białej w dniu 24 lipca 2007 roku przez funkcjonariuszy Komendy Wojewódzkiej Policji w Katowicach.

64. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 listopada 2007 r.
w sprawie wypowiedzi dotyczących oceny postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu do sądu redaktorów "Gazety Polskiej".

65. Uchwała Nr 184/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 listopada 2007 r.
w sprawie uhonorowania sędziów odchodzących w stan spoczynku.

Regulamin w sprawie określenia zasad i trybu uhonorowania sędziów odchodzących w stan spoczynku.

66. Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 grudnia 2007 r.
w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie trybu postępowania dyscyplinarnego wobec komorników oraz asesorów i aplikantów komorniczych.

67. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 grudnia 2007 r.
w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wzoru zgłoszenia o przystąpieniu do egzaminu konkursowego na aplikację komorniczą oraz wniosku o dopuszczenie do egzaminu komorniczego.

68. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 grudnia 2007 r.
w przedmiocie zwolnionych stanowisk sędziowskich.

69. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 grudnia 2007 r.
w przedmiocie wstępnego projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie przeprowadzania konkursów na stanowisko asystenta sędziego.

70. Uchwała Nr 225/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 grudnia 2007 r.
w sprawie zapewnienia odpowiedniego poziomu wydatków budżetowych dla sądów powszechnych.

71. Uchwała Nr 224/2007 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 grudnia 2007 r.
w sprawie sporu kompetencyjnego.

SKŁAD KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA¹

1. **Stanisław DĄBROWSKI** Przewodniczący Rady,
Sędzia Sądu Najwyższego
2. **Roman KĘSKA** Wiceprzewodniczący Rady,
Sędzia Sądu Okręgowego w Siedlcach
3. **Ryszard PEK** Wiceprzewodniczący Rady,
Sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego
4. **Ewa BARNASZEWSKA** Sędzia Sądu Okręgowego we Wrocławiu
5. **Jan BURY** Poseł na Sejm RP
6. **Ewa CHALUBIŃSKA** Sędzia Sądu Okręgowego w Łodzi,
Rzecznik Prasowy KRS do 11 września 2007 r.
7. **Stanisław Marcin CHMIELEWSKI** Poseł na Sejm RP
8. **Zbigniew CWIĄKALSKI** Minister Sprawiedliwości
9. **Andrzej Mikołaj DERA** Poseł na Sejm RP
10. **Marian Filar** Poseł na Sejm RP
11. **Teresa FLEMMING-KULESZA** Sędzia Sądu Najwyższego
12. **Lech GARDOCKI** Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego
13. **Grzegorz GŁADYSZ** Sędzia Sądu Okręgowego w Krośnie
14. **Barbara GODLEWSKA-MICHALAK**
Sędzia Sądu Apelacyjnego w Warszawie,
Rzecznik Prasowy KRS od 12 września 2007 r.
15. **Mirosław JAROSZEWSKI** Sędzia Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie
16. **Krzysztof KWIATKOWSKI** Senator RP
17. **Zbigniew MERCHEL** Sędzia Sądu Okręgowego w Gdańsku
18. **Krystyna MIELCZAREK** Sędzia Sądu Apelacyjnego w Łodzi
19. **Beata MORAWIEC** Sędzia Sądu Okręgowego w Krakowie
20. **Małgorzata NIEZGÓDKA-MEDEK**
Sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego
21. **Irena PIOTROWSKA** Sędzia Sądu Okręgowego w Katowicach
22. **Jarema SAWIŃSKI** Sędzia Sądu Okręgowego w Poznaniu
23. **Ewa STRYCYŃSKA** Sędzia Sądu Okręgowego w Warszawie,
Osoba powołana przez Prezydenta RP
24. **Janusz TRZCIŃSKI** Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego
25. **Piotr ZIENTARSKI** Senator RP

¹ Stan z 31 grudnia 2007 roku.

W 2007 roku w skład Rady wchodził także:

1. **Jarosław Chmielewski** członek Rady od 22 grudnia 2005 r. do 20 grudnia 2007 r. (Senator RP);
2. **Mirosław Krajewski** członek Rady od 23 marca 2006 r. do 19 grudnia 2007 r. (Poseł na Sejm RP);
3. **Stanisław Piotrowicz** członek Rady od 22 grudnia 2005 r. do 20 grudnia 2007 r. (Senator RP);
4. **Małgorzata Sadurska** członek Rady od 18 października 2006 r. do 19 grudnia 2007 r. (Poseł na Sejm RP);
5. **Zbigniew Ziobro** członek Rady od 31 października 2005 r. do 16 listopada 2007 r. (Minister Sprawiedliwości).

- BUDŻETOWA

Sędzia Beata MORAWIEC Przewodnicząca

Sędzia Ewa BARNASZEWSKA
Sędzia Ewa CHAŁUBIŃSKA
Sędzia Grzegorz GŁADYSZ
Sędzia Mirosław JAROSZEWSKI
Sędzia Krystyna MIELCZAREK
Sędzia Małgorzata NIEZGÓDKA-MEDEK
Sędzia Ryszard PEK
Sędzia Irena PIOTROWSKA
Sędzia Jarema SAWIŃSKI
Sędzia Ewa STRYCYŃSKA

- DO SPRAW WIZYTACJI I LUSTRACJI

Sędzia Ryszard PEK Przewodniczący

Sędzia Grzegorz GŁADYSZ
Sędzia Zbigniew MERCHEL
Sędzia Krystyna MIELCZAREK
Sędzia Beata MORAWIEC
Sędzia Irena PIOTROWSKA
Sędzia Jarema SAWIŃSKI

- DO SPRAW ETYKI ZAWODOWEJ SĘDZIÓW

Sędzia Teresa FLEMMING-KULESZA Przewodnicząca

Sędzia Ewa CHAŁUBIŃSKA
I Prezes SN Lech GARDOCKI
Sędzia Barbara GODLEWSKA-MICHALAK
Poseł Mirosław KRAJEWSKI
Sędzia Krystyna MIELCZAREK
Sędzia Irena PIOTROWSKA
Sędzia Małgorzata NIEZGÓDKA-MEDEK

KOMISJE PROBLEMOWE KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

- Z ZAKRESU PRAWA CYWILNEGO

Sędzia Ewa BARNASZEWSKA
Senator Jarosław CHMIELEWSKI
Sędzia Stanisław DĄBROWSKI
Sędzia Teresa FLEMMING-KULESZA
Sędzia Grzegorz GŁADYSZ
Sędzia Barbara GODLEWSKA-MICHALAK
Sędzia Roman KĘSKA
Sędzia Zbigniew MERCHEL
Sędzia Irena PIOTROWSKA
Sędzia Ewa STRYCYŃSKA

- Z ZAKRESU PRAWA KARNEGO

Sędzia Mirosław JAROSZEWSKI
Sędzia Krystyna MIELCZAREK
Sędzia Beata MORAWIEC
Senator Stanisław PIOTROWICZ
Sędzia Jarema SAWIŃSKI

- KONTAKTÓW MIĘDZYKRAJOWYCH

Sędzia Teresa FLEMMING-KULESZA
Sędzia Barbara GODLEWSKA-MICHALAK
Sędzia Zbigniew MERCHEL
Sędzia Ryszard PEK
Sędzia Irena PIOTROWSKA

- USTALENIA KRYTERIÓW OCENY KANDYDATÓW NA STANOWISKA SĘDZIOWSKIE ORAZ SZKOLENIOWYCH

Sędzia Zbigniew MERCHEL Przewodniczący

Sędzia Ewa BARNASZEWSKA
Sędzia Roman KĘSKA
Sędzia Ryszard PEK
Sędzia Ewa STRYCYŃSKA

- SKARG

Sędzia Roman KĘSKA
Sędzia Zbigniew MERCHEL
Sędzia Ryszard PEK

- ŚRODKÓW SPOŁECZNEGO PRZEKAZU

Sędzia Ewa CHAŁUBIŃSKA
Sędzia Barbara GODLEWSKA-MICHALAK
Sędzia Ryszard PEK
Sędzia Ewa STRYCYŃSKA
Sędzia Małgorzata NIEZGÓDKA-MEDEK
Poseł Małgorzata SADURSKA